



DE STER

December 1978 · 78ste jaargang · Nummer 12



Eerste Presidium: Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney.

Raad der Twaalf: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Le Grand Richards, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight, James E. Faust.

Adviseurs: Gordon B. Hinckley, Marvin J. Ashton, L. Tom Perry, Marion D. Hanks, James A. Cullimore, Robert D. Hales. **Redacteur kerkelijke tijdschriften:** Dean L. Larsen.

Internationale redactie: Larry A. Hiller, Carol Larsen, Roger Gylling.

Redactie De Ster: Kerkelijk Vertaalbureau, Mauritsstraat 100,
3583 HW Utrecht.

Nieuwsredacteur: Antonius Botter, Heilige Stoel 48/35,
6601 VR Wijchen, Telefoon: 08894 - 4320.

Inhoudsopgave

Een kerstboodschap van het Eerste Presidium.	2
Een visie op het huisbezoek. <i>Spencer W. Kimball</i>	4
Misschien komt het kerstfeest niet uit de winkel. <i>Jeffrey R. Holland</i>	10
Joseph Smith, de vriendelijke profeet. <i>Kenneth W. Godfrey</i>	14
Christus en het Kerstfeest. <i>David O. McKay</i>	17
Op zoek naar Zion 1830-1835. <i>Glen M. Leonard</i>	19
Wij worden geleid door openbaring. <i>Wilford Woodruff</i>	28
Zions kamp. <i>Ronald W. Walker</i>	34
Nieuwe instructies voor het werk voor de doden.	36

Bijlage voor de jeugd

Echt gebeurd!	1
Voor de grap.....	3
Het lammetje. <i>Margaret Allen</i>	4
Gelukkig Chanoeka. <i>Bonnie Newton</i>	7

Jaarabonnement:

Via de Ster-vertegenwoordiger van de wijk/gemeente:
Fl. 20,— storten op Citibank Amsterdam, rekeningnummer 266041 434,
The Church of Jesus Christ of L.D.S.
Bf. 300 storten op Citibank Brussel, rekeningnummer 5700300314-60,
The Church of Jesus Christ of L.D.S.
USA en Canada (niet per luchtpost): \$ 8.00.

© 1978 by the Corporation of the President of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.
All rights reserved.

Verlag Kirche Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage, Porthstraße 5-7,
D-6000 Frankfurt am Main 50.

Een kerstboodschap van het Eerste Presidium

Overal op aarde zijn de mensen op dit moment bezig zich voor te bereiden op het kerstfeest. Hopelijk bereiden allen zich voor om op die bijzondere dag de geboorte in een stal te Bethlehem te vieren van de Vrededorst, de Messias, de Verlosser der wereld - Jezus Christus.

Vanaf Adam hebben de profeten gesproken over de komst van de Verlosser. Eeuwen vóór de geboorte van het Christuskind, verkondigden de profeten Jesaja en Nefi dat Jezus uit een maagd zou worden geboren. Micha en Alma voorspelden de plaats van zijn geboorte. Andere profeten zoals Daniël en Samuel de Lamaniet, gaven verdere bijzonderheden over zijn bediening op aarde. Hosea voorspelde zijn tijdelijk verblijf in Egypte.

De profeten vanouds spraken lang voor de geboorte van Jezus over de heerlijkheden van zijn verzoening en het wonder van zijn verrijzenis. Zij voorspelden zijn komen om de weg te openen voor een letterlijke opstanding van het gehele mensdom en voor het eeuwige leven voor allen die „die grootste van alle gaven Gods” verdienen.

De Heer stuurde Johannes de Doper, een van de edelste der profeten, „om de weg te bereiden” voor de aardse bediening van de Christus. Ja, de komst des Heren werd voorafgegaan door een eeuwenlange voorbereiding.

Mogen wij, in de geest van deze profeten vanouds en van de woorden van de Heiland zelf, onszelf ook voorbereiden op de viering van zijn geboorte, door ons te houden aan een aantal richtlijnen die Hij ons heeft gegeven.

„Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf.” (Matteüs 22:39.)

„Wanneer gij dan aalmoezen geeft, laat het niet voor u uitbazui-
nen.” (Matteüs 6:2.)

„Het is zaliger te geven dan te ontvangen.” (Handelingen 20:35.)

„Houdt goede moed.” (Johannes 16:33.)

„Hebt uw vijanden lief, doet wel degenen, die u haten.” (Lucas 6:27.)

„In zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan.” (Matteüs 25:40.)

Maar er zijn nog andere belangrijke voorbereidingen om te overwegen in dit jaargetijde, namelijk de voorbereidingen die wij moeten treffen voor zijn wederkomst.

Onze Verlosser heeft ons herhaaldelijk verzekerd dat Hij terug zal komen naar deze aarde in al zijn heerlijkheid.

Wat een geweldige gebeurtenis om zich op voor te bereiden! Maar hoe behoren we ons voor te bereiden op zijn terugkeer?

Er is wellicht geen betere manier dan het opvolgen van de raad die Jezus zijn apostelen gaf:

„Indien gij mijn geboden bewaart, zult gij in mijn liefde blijven, gelijk Ik de geboden mijns Vaders bewaard heb en blijf in zijn liefde.” (Johannes 15:10.)

Vervolgens sprak Jezus over de zegeningen die volgen op het onderhouden van zijn geboden:

„opdat . . . uw blijdschap vervuld worde.” (Johannes 15:11.)

Moge dit een vreugdevolle voorbereidingstijd zijn voor alle mensen!

Het Eerste Presidium

Spencer W. Kimball
Weldon G. Tanner
W. G. Romney



President Kimball hield deze toespraak op 16 september 1958, toen hij lid was van de Raad der Twaalf. Zijn boodschap, die gegeven werd op een huisbezoeksters-bijeenkomst van de ring Monument Park Salt Lake, is heden ten dage nog even actueel en belangrijk als toen.

Geliefde zusters, ik meen dat ik mij al heel vroeg in het leven bewust werd van het bestaan en het belang van de Zustershulpvereniging.

Ons gezin verhuisde van Salt Lake City naar Arizona toen ik drie jaar oud was. Mijn moeder had toen zes kinderen en in de tijd dat ze presidente was van de Zustershulpvereniging van de wijk maakte ze nog vijf zwangerschappen en geboorten mee.

We gingen naar een nieuwe streek waar het water uit open bronnen werd geput; waar zoveel vliegen waren, dat men 's avonds nauwelijks door de horren heen kon kijken; waar tyfus en vele andere ziekten overal om zich heen grepen; waar de medische hulp uitermate beperkt was - er waren geen ziekenhuizen, geen verpleegsters en geen mensen die een opleiding hadden genoten, behalve de platte-landsarts, die meer te doen had dan hij ooit aan zou kunnen.

Onlangs las ik in mijn moeders dagboek bijvoorbeeld: „Ik heb de kinderen aan de zorgen toevertrouwd van Ruth (of Delbert of Gordon) en ben naar zuster Smith gegaan, waar de tweede van de tweeling net was gestorven en nog andere kinderen ernstig ziek lagen met tyfus.” en: „Ik heb de hele dag samen met wat zusters gewerkt aan de begrafenis kleding voor de twee kindertjes van zuster Jones.” enzovoort, enzovoort. Zo werd ik bij de Zustershulpvereniging geïntroduceerd, en ik weet zeker dat tot op zekere hoogte dat soort werk nog steeds wordt gedaan,

want zoals ik uw taak zie, omvat die niet alleen het geestelijke en het morele, maar tevens het lichamelijke welzijn van de mensen van de wijk.

Telkens wanneer ik denk aan de huisbezoeksters, ben ik mij ervan bewust dat uw plichten op velerlei manier moeten lijken op die van de huisonderwijzers, die in het kort zijn „om altijd over de (leden der) kerk te waken” - geen twintig minuten in de maand, maar altijd - „en met hen te zijn en hen te sterken” - niet slechts een klopp op de deur, maar om met hen te zijn, hen op te beuren, hen te sterken, hen macht te geven, hen aan te moedigen „En toe te zien, dat er geen ongerechtigheid . . . is, noch ongenoegen met elkander . . . noch . . . lasteren of kwaadspreken.” (LV 20:53, 54.)

Wat een kans! Maar zovelen willen graag over andere dingen spreken - het weer, politiek, of iets dat net in de wijk is gebeurd, de splitsing van een wijk, de reorganisatie van een bisschap, de reorganisatie van het ZHV-presidium, of welke dan ook van de vele zaken die in een wijk gedaan kunnen worden waar mensen kritiek op kunnen hebben. Wat een heerlijk voorrecht is het voor twee zusters om de mensen thuis te bezoeken en daar alles wat schadelijk zou kunnen zijn tot een minimum terug te brengen en in plaats daarvan op positieve wijze te spreken over de leiders, de kerk zelf, de leerstellingen, het beleid en de werkwijzen van de kerk.

Zoals ik het begrijp, kan er bij dit programma geen enkele dwang worden gebruikt. Het is een zaak van aanmoediging en liefde. Het is verbazingwekkend hoeveel mensen wij kunnen inspireren en tot bekering brengen door middel van liefde. Wij dienen „te waarschuwen, te verklaren, te vermanen, te onderwijzen, en „... uit te nodigen tot Christus te komen.” (LV 20:59.) Dit geldt evenzeer voor niet-leden als voor leden.

Om te slagen, dient een huisbezoekster een groots doel voor ogen te hebben en zich daar steeds van bewust te zijn, en zij dient te beschikken over een groot onderscheidingsvermogen, een geweldige niet klein te krijgen geestdrift, een positieve instelling en grote liefde.

De Heer heeft in de Leer en Verbonden gezegd: „En de Geest zal u door het

gebed des geloofs worden gegeven; en indien gij de Geest niet ontvangt, moet gij niet onderwijzen.” (LV 42:14.) Ervan uitgaande dat uw werk nauwverbonden is aan dat van de priesterschap, zult u „de beginselen van Mijn evangelie onderwijzen, die in de Bijbel en het Boek van Mormon staan, waarin de volheid van het evangelie is vervat.” (LV 42:12.) - niet alleen maar ethiek - en het staat u altijd vrij zich tot deze boeken te wenden, ze te verklaren en u erdoor te laten inspireren ten behoeve van een bepaalde zuster - een andere boodschap voor ieder mens, een andere benadering, een andere gevolg-

Een visie op het huisbezoek

door Spencer W. Kimball



trekking, een andere aanpak van het getuigenis.

De huisbezoekster moet natuurlijk een voorbeeld zijn van alles wat zij onderwijst. Dat is vanzelfsprekend, hoewel we het weleens vergeten; wat zij onderwijst leeft zij na.

De Heer heeft gezegd, „En Ik geef u een gebod, dat gij elkander de leer van het koninkrijk moet onderwijzen.” (LV 88:77.)

Laten we niet tevreden zijn met alleen maar bezoeken afleggen en vriendschap sluiten. Vriendschap is natuurlijk belangrijk, maar hoe kun je iemand beter tot

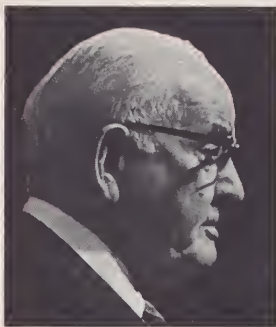
leiding geven aan de zusters die zij thuis bezoeken. Zij moeten uitblinken op het gebied van geestkracht, visie en doortastendheid - en in getuigenis, want bovenal is juist hun getuigenis onweerlegbaar.

Er is een gedeelte van afdeling 38 van de Leer en Verbonden, vanaf vers 23, dat mij bijzonder aanspreekt:

„Maar voorwaar zeg Ik u: Onderwijst elkander overeenkomstig het ambt, waartoe Ik u heb aangesteld;

En laat een ieder zijn broeder (haar zuster) achten als zichzelf, en deugd en heiligheid voor Mij betrachten.

Want welke man onder u, die twaalf



Huisbezoeksters, . . . uw plichten . . . moeten zijn als die van de huisonderwijzers, die in het kort zijn „om altijd over de (leden der) kerk te waken” - geen twintig minuten in de maand, maar altijd.

Spencer W. Kimball

vriend maken dan door hem of haar de eeuwige beginselen van het leven en van zaligheid te onderwijzen?

Uw getuigenis is een geweldig middel. Niemand kan uw getuigenis weerstreven of vernietigen. Vele schriftgeleerden besteden hun hele leven aan het bestuderen van de Bijbel en wellicht zijn ze beter thuis in de Schriften dan velen van ons, maar niemand van hen kan ooit een weerwoord vinden op uw getuigenis. Ze zijn sprakeloos en hebben geen enkel repliek. Het is niet altijd nodig uw getuigenis op een formele manier te geven; het kan op velerlei manieren.

Huisbezoeksters moeten uitblinken en

zoons heeft, die hem gehoorzaam dienen, terwijl hij de één niet hoger acht dan de ander, zegt tot de ene: Wees gij gekleed in prachtige klederen en ga hier zitten; en tot de andere: Wees gij gekleed in lompen, en ga daar zitten en ziet dan op zijn zoons, en zegt: Ik ben rechtvaardig?

Ziet, dit heb Ik u als een gelijkenis gegeven, en het is evenals Ik ben. Ik zeg tot u: Zijt één; en indien gij niet één zijt, zijt gij de Mijnen niet.” (LV 38:23,24,26,27.)

Er zijn vele zusters die in lompen gekleed gaan - geestelijke lompen. Zij hebben recht op schitterende gewaden, geestelijke gewaden, net als in de gelijkenis. We hebben de mond vol over plicht, maar

het is uw voorrecht bij de zusters thuis te komen en hun lompen te verwisselen voor gewaden.

We spreken van plicht - maar we zijn de geestdrift, de visie en het doel al kwijt wanneer we zeggen, „Ik moet vanmorgen m'n huisbezoek doen.” We moesten liever denken: „Vandaag is de dag waar ik naar uitgekeken heb. Ik ben blij dat ik mijn zusters thuis mag bezoeken om hen te helpen nieuwe hoogten te bereiken.” U draagt een verantwoordelijkheid. U bent, door middel van degenen die daartoe het gezag bezitten, door God geroepen. In afdeling 88 staat, „zuivert uw hart, en reinigt uw handen en uw voeten voor Mij, opdat Ik u moge reinigen; Opdat Ik . . . moge getuigen, dat gij rein zijt van het bloed (en de zonde) van dit goddeloze geslacht.” (LV 88:74,75.)

U kunt geen enkel adres ongestraft voorbijlopen; u mag geen enkele zuster overslaan, zelfs al is zij niet erg vriendelijk of niet al te blij met uw bezoek.

Wanneer een huisonderwijzer of een huisbezoekster de verantwoordelijkheid op zich heeft genomen voor vier, vijf, zes of zeven gezinnen en ze vervolgens in hun geestelijke voden en lompen laat, kan daar geen enkel excuus voor zijn; en wanneer u uw bezoeken aflegt, moet er niet zo maar wat gekeuveld worden of geschermd met indrukwekkende woorden. U gaat uit om zielen te redden en wie weet zijn vele van de fijne, actieve mensen in de kerk vandaag actief omdat u hen destijds bezocht en hen een nieuwe kijk op de dingen gaf, een nieuwe visie. U schoof het gordijn opzij. U verbreedde hun horizon. U schonk hen iets nieuws. Misschien zullen ze 't u hun hele leven niet vertellen, maar toch heeft u het voor elkaar gekregen.

Ziet u, u redt niet alleen deze zusters, maar wellicht ook hun echtgenoten en hun gezin. Als een zuster een beetje inactief of een beetje nonchalant is, kan het

best zijn dat zij een man heeft die dat nog meer is, en kinderen die te hooi en te gras aan het programma meedoen. Er zijn natuurlijk uitzonderingen, maar gewoonlijk pikken ze alleen maar hier en daar een graantje mee. Ze zijn niet verdiept in het koninkrijk, dus er staat u een groot werk te doen.

„Wie karig zaait,” zegt Paulus, „zal ook karig oogsten, en wie mildelijk zaait, zal ook mildelijk oogsten.” (2 Korintiërs 9:6.) We bereiken niets met alleen maar het uitspreken van woorden. We moeten ons hart in de woorden leggen, we moeten plannen maken en onze gedachten voorbereiden. Ik vraag me af of er ook zusters zijn die vasten op de ochtend dat zij op huisbezoek gaan. Het is volgens mij geen vereiste. Er zijn vele dingen in de kerk die niet vereist worden, en vele dingen die we zouden willen doen. Degeen die alleen maar bezoeken aflegt, alleen maar aanbelt om wat te babbelen en dan naar huis gaat en haar rapportje invult, is een beetje als degeen waar Paulus over spreekt en vecht als iemand die zo maar in de lucht slaat en geen enkele vooruitgang maakt. (Zie 1 Korintiërs 9:26.) We moeten er op uit trekken en ons werk naar behoren doen.

Ik ben bang dat er welhaast overal zusters zijn die u niet binnen laten. Er zijn ook zusters die u liever niet binnen zouden laten, maar het toch doen. Er zijn ook zusters die zouden willen dat u wat vlugger weer opstapte.

Wanneer u een zuster heeft die niet open wil doen en u weet dat ze thuis is; een zuster die met tegenzin opendoet; een zuster die u binnenlaat, maar eigenlijk wou dat u niet gekomen was, dan kunt u het beste het advies van de Heer opvolgen, „Maar dit geslacht vaart niet uit dan door bidden en vasten.” (Matteüs 17:21.) U weet toch dat de Heer ontastbare methoden, middelen, manieren en machten heeft om de harten van de mensen te

verzachten? Herinnert u zich Alma? Alma, die de ene dag de kerk vervolgde en de volgende dag haar grote voorstander was. (Zie Mosiah 27.) Herinnert u zich Paulus? De ene dag was hij de heiligen aan het vervolgen, en luttele dagen later verkondigde hij het evangelie op krachtige wijze in de synagoge. (Zie handelingen 9.) Wat had deze verandering teweeg gebracht? Het was de een of andere ontastbare macht die de Heer in zijn wijsheid had uitgeoefend. Hij had hun hart verzacht. Hij had ook nog iets anders gedaan; en we weten natuurlijk wat dat was. U zult misschien zeggen, „Ja, maar het hart van die zuster kan nooit verzacht worden.” Natuurlijk kan dat wel. Ook zij kan in de kerk worden gebracht. President John Taylor heeft eens gezegd dat er niemand is die niet kan worden bekeerd als de juiste persoon hem of haar op de juiste manier aanpakt, op de juiste tijd en met de juiste geest. Ik ben degene die al die „juisten” eraan toe heeft gevoegd, maar u mag nooit denken dat het onmogelijk is.

Lees het eerste boek van het Boek van Mormon nogeens door. Herinnert u zich de woorden van Nephi nog? Hij zij:

„Ik zal heengaan en doen, wat de Here heeft bevolen, want ik weet, dat de Here geen geboden aan de kinderen der mensen geeft, zonder tevens de weg voor hen te bereiden, zodat zij zullen kunnen volbrengen, wat Hij hun gebiedt.” (1 Nephi 3:7.)

Het is mogelijk! Onmogelijk is een woord dat we helemaal uit onze vocabulaire moeten verbannen.

Als de Heer u riep, zou u dat aanvaarden, of bent u van mening dat u geroepen bent door uw ZHV-presidente? Welnu, als u inderdaad door uw ZHV-presidente geroepen bent, dan kan het zijn dat het onmogelijk is, maar als God u door middel van de juiste kanalen geroepen heeft, op de manier waarop u weet dat u geroe-

pen bent als God u geroepen heeft, dan volgt daaruit dat u niet kunt falen wanneer u alles doet wat er van u verwacht wordt.

Het is maar al te gemakkelijk om ontmoedigd te raken. Met is gemakkelijk om 't op te geven, maar u moet niet in gebreke blijven. U herinnert zich toch hoe Nephi in een onmogelijke situatie kwam en er niet in slaagde de platen te verkrijgen. Zijn broers lukte het ook niet. Ze konden ze niet kopen. Ze konden ze evenmin door omkoperij uit Labans handen loskrijgen. Ze konden zich niet met geweld toegang verschaffen en hun leven hing aan een zijden draad. Maar ondanks al deze belemmeringen, komt er één jongen, zonder wapens, die een stad binnenloopt door een muur die voor hem dicht was, door poorten die niet geopend konden worden, in een tuin die ondoordringbaar was, in een kluis die op slot was, tussen soldaten waar niet langs te komen was, en komt tevoorschijn met zijn armen vol verslagen waardoor zijn nageslacht en anderen ervoor bewaard zouden worden om in ongeloof om te komen. (Zie 1 Nephi 3,4.)

Hij deed het onmogelijke. Maar niets is onmogelijk voor de Heer. Wanneer Hij aan onze kant staat, wanneer Hij ons geroepen heeft, ons een gebod gegeven heeft en als onze energie, onze inspanningen, onze planning en onze gebeden krachtig genoeg zijn voor de opgedragen taak, dan zal die taak natuurlijk tot een goed eind gebracht worden.

We moeten ons altijd bewust zijn van een grote oprechtheid en nederigheid en een volkomen vertrouwen in de Heer.

Bedenk dat de liefde de grootste wet is. Toen de Heer werd gevraagd welke de twee grootste wetten waren, antwoordde Hij: „Gij zult de Here, uw God, liefhebben met geheel uw hart en met geheel uw ziel en met geheel uw verstand.

Dit is het grote en eerste gebod.

Het tweede, daaraan gelijk is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf.” (Matteüs 22:37-39.)

Hij vertelde ons wie onze naasten waren. Het waren degenen die afwezig waren; die op reis waren; die gekrenkt waren; degenen die niet konden betalen. Iedereen is onze naaste, en de zusters die u thuis bezoekt zijn uw naasten. Als u erop uitgaat om uw opdrachten te vervullen, dan is dat één zaak, maar als u erop uitgaat om uw naaste tot een volledige kennis van het evangelie te brengen, dan is dat een heel andere zaak. Zoals ik al zei - alles is mogelijk.

De auteur Lloyd C. Douglas (1877-1951) schreef eens: „De natuur is altijd in opstand geweest tegen alles wat haar blinde doch ordelijke processen dwarsboomde. Een boom kan jarenlang een langzame en stille strijd voeren tegen een muur die hem dwarszit, zonder enig zichtbaar suc-

ces. Op zekere dag zal de muur het begeven; niet omdat de boom plotseling meer dan normale kracht had ontwikkeld, maar omdat de geduldige inspanning om zich te verdedigen en te bevrijden haar vervulling had bereikt. De boom, die zo lang gevangen werd gehouden had zich vrijgemaakt; de natuur had haar zin gekregen.” (Lloyd C. Douglas, *The Robe*, Boston, 1947.)

U kunt dat ook doen. Zoals de kleine rank, het kleine worteltje dat een muur kan doen tuimelen of een rots kan splijten, kunt u mensen beïnvloeden, hen losmaken van een ingewortelde slechte gewoonte, en hen tot algehele activiteit brengen. Het is mogelijk!

Zusters, dat God u moge zegenen in uw heerlijke werk, in uw liefvallige persoonlijkheid, en in de uitgebreide invloed die u op anderen kunt hebben, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

Het bestuur moet zijn plichten kennen en weten hoe zijn gezag aan te wenden. Het is natuurlijk absoluut noodzakelijk dat zij die de Kerk presideren grondig hun plichten leren. Niemand die een positie van gezag in de Kerk bekleedt, kan zijn plicht naar behoren vervullen in een andere geest dan in een geest van vaderschap en broederschap jegens hen over wie hij presideert. Zij die gezag bezitten, moeten geen regeerders zijn of dictators; zij moeten niet naar willekeur optreden; zij moeten trachten het hart, het vertrouwen en de liefde van hen over wie zij presideren te winnen door vriendelijkheid en ongeveinsde liefde, door zachtaardigheid van geest, door overreding en door het geven van een onberispelijk voorbeeld, dat boven verwijt en onbillijke kritiek is verheven. Op deze wijze leiden zij de mensen in de goedheid van hun hart en in hun liefde voor hen op het pad der rechtvaardigheid en leren hun de weg tot zaligheid, door in woord en daad tot hen te zeggen: „Volgt mij, zoals ik ons hoofd volg.” Dat is de plicht van hen die presideren.

(Joseph F. Smith, *Apr. C. R.*, 1915, blz. 5.)

MISSCHIEEN KOMT HET KERSTFEEST NIET UIT DE WINKEL

Door Jeffrey R. Holland

Uit een toespraak gegeven aan de faculteit voor godsdienstonderwijs aan de Brigham Young Universiteit op 12 december 1976.

Er valt zoveel te leren uit het heilige verslag van Christus' geboorte, dat wij altijd aarzelen om het ene te onderstrepen zonder al het andere ook te overwegen. Neem me niet kwalijk dat ik juist dát ga doen in de tijd die wij hier samen hebben.

Een indruk die mij de laatste tijd niet loslaat, is dat dit een verhaal is van grote armoede. Ik vraag me af of Lucas er niet een bijzondere bedoeling mee had toen hij niet schreef dat „er geen plaats was in de herberg” maar „dat er voor hen geen plaats was in de herberg.” (Lucas 2:7.) We kunnen er natuurlijk niet zeker van zijn, maar naar mijn mening zal men ook

in die tijd, juist zoals heden ten dage met geld meer bereikt hebben dan met praatjes. Volgens mij zouden Jozef en Maria heus wel onderdak hebben gevonden, zelfs in die drukke tijd van het jaar, als ze belangrijk of welgesteld waren geweest. Ik heb me ook afgevraagd of de Geïnspireerde Versie er ook op duidde dat zij geen invloedrijke mensen kenden, door te zeggen, „er was niemand om hen plaats te geven in de herbergen.” (Lucas 2:7, Geïnspireerde Versie.)

Wij kunnen er niet zeker van zijn wat de geschiedschrijver bedoelde, maar we weten wel dat deze twee mensen erg arm waren.



Bij de reiniging van de geboorte van het kind, offerden de ouders niet het voorgeschreven lam, maar twee tortelduiven, een vervanging die de Heer toestond onder de wet van Mozes ter verlichting van de last van hen die werkelijk heel arm waren. (Zie Leviticus 12:8.)

Later kwamen de 3 wijzen met hun gaven, waardoor de gebeurtenis door enige luister en rijkdom werd omgeven, maar het is belangrijk er nota van te nemen dat zij van ver kwamen, waarschijnlijk uit Perzië, een reis van tenminste enige honderden kilometers. Tenzij zij vertrokken waren lang voor de ster verscheen, is het hoogst onwaarschijnlijk dat zij aankwamen in de nacht dat het kind geboren werd. Matteüs zegt zelfs dat Jezus bij hun aankomst „een (jong) kind was en dat het gezin in een huis woonde. (Matteüs 2:11.) Misschien verschaft dit een belangrijk onderscheid dat wij voor ogen dienen te houden tijdens ons kerstfeest. Misschien moeten we het kerstdiner, de cadeaus en het versieren gescheiden houden, al is het maar een beetje, van de meer rustige, persoonlijke momenten, wanneer we nadenken over de betekenis van dit Kind en zijn geboorte, dat de aanleiding is tot het geven van deze geschenken.

Het goud, de wierook en de mirre werden in alle nederigheid geschonken en gewaardeerd. Zo moet het ook met onze geschenken zijn, ieder jaar en altijd. Zoals mijn vrouw en kinderen kunnen getuigen, raakt niemand meer opgewonden over het schenken en ontvangen van cadeautjes dan ik.

Juist daarom moet ik me, evenals u, bezinnen over dat zeer eenvoudige tafereel, zelfs over de armoede, van een nacht volkomen verstoken van versieringen, cadeaupapier of de goederen van deze wereld. Alleen wanneer we dat ene, heilige, onopgesmukte voorwerp van onze toewijding zien- het Kind van Bethlehem -

zullen we beseffen waarom het geven van geschenken zo toepasselijk is.

Als vader denk ik de laatste tijd nogal eens aan Jozef, die sterke, stille, haast onbekende man, die waardiger dan ieder andere sterfelijke man moet zijn geweest om de pleegvader te zijn, die de levende Zoon van God aan de hand leidde. Jozef werd bij uitstek gekozen om Jezus te leren werken. Jozef leerde hem de boeken van de wet. In de afzondering van de werkplaats hielp Jozef hem te gaan begrijpen wie Hij was en wat Hij ten slotte moest worden.

Ik was een student aan de Brigham Young Universiteit in Provo (Utah) en net klaar met m'n eerste jaar, toen ons eerste kind, een zoon, werd geboren. Wij waren erg arm, hoewel niet zo arm als Jozef en Maria. Mijn vrouw en ik studeerden allebei, hadden ook allebei een baan en daarnaast fungeerden we als hoofdbewoners van een flatgebouw buiten de campus, waarmee we de huur gedeeltelijk konden betalen. We reden in een kleine Volkswagen met een aftandse accu omdat we ons geen nieuwe konden veroorloven (Volkswagen of accu).

Desalniettemin, zou ik, toen onze grote nacht kwam, alles op aarde wat maar eervol was hebben gedaan, m'n toekomst hebben verpand, om mijn vrouw te verzekeren van de schone lakens, de steriele instrumenten, de zorgzame verpleegsters en de bekwame artsen die onze eerstgeboren zoon ter wereld brachten. Als zij of dat kind bijzondere verzorging nodig hadden gehad in de beste kliniek van het land, zou ik vermoedelijk zelfs mijn leven hebben gegeven om hiervoor te kunnen zorgen.

Ik vergelijk deze gevoelens (die zich bij de geboorte van ieder kind opnieuw voordeden) met hetgeen Jozef moet hebben gevoeld terwijl hij door de straten trok van een vreemde stad, zonder een vriend of bloedverwant binnen bereik, noch wie

dan ook die bereid was de helpende hand te reiken. In deze allerlaatste en pijnlijkste uren van haar zwangerschap had Maria op de rug van een ezel of te voet de ongeveer honderdzestig kilometer tussen Nazareth en Bethlehem afgelegd. Haar stille moed moet Jozef wel tot tranen bewogen hebben. En nu, helemaal alleen en onopgemerkt, moesten zij afdalen van menselijk gezelschap tot een stal, een grot vol dieren, om daar de Zoon van God op de wereld te brengen.

Ik vraag me af met welke gevoelens Jozef te kampen had terwijl hij het afval en de uitwerpselen wegruimde. Ik vraag me af of hij de tranen voelde prikkelen terwijl hij in alle haast trachtte het schoonste stro bij elkaar te rapen en de dieren tegen te houden. Ik vraag me af of hij bij zichzelf dacht: „Zou er een nog ongezonder, een nog smeriger, en nog verachtelijker oord kunnen zijn om een kind te baren? Is dit een plaats waar een koning zou kunnen vertoeven? Dient de moeder van de Zoon van God te worden gevraagd zich in „het dal van diepe duisternis” te begeven in zo’n vieze en onbehaaglijke plek als deze? Is het verkeerd om enig comfort voor haar te verlangen? Is het juist dat Hij hier wordt geboren?”

Maar ik ben ervan overtuigd dat Jozef niet mopperde en dat Maria niet jammerde. Zij wisten zoveel meer en maakten er het beste van.

Misschien wisten deze ouders zelfs toen al dat dit kleine zoontje van hen zowel aan het begin als aan het eind van zijn leven op aarde dieper zou moeten nederdalen dan ieder mogelijk menselijk lijden of teleurstelling. Hij zou dat doen om hen te helpen die ook het gevoel hadden te zijn geboren zonder iets méé te hebben. Ik heb ook aan Maria gedacht, de meest bevoorrechte sterfelijke vrouw in de geschiedenis van de wereld, die, toen ze nog maar een kind was, werd bezocht door een engel die haar de woorden toevoegde

die niet alleen de koers van haar eigen leven veranderden, maar ook de koers van de hele menselijke geschiedenis: „Wees gegroet, gij maagd, die genade hebt gevonden bij de Heer. De Heer is met u; want gij zijt gekozen en gezegend onder de vrouwen” (Lucas 1:28, Geïnspireerde Versie.) De aard van haar geest en de grondigheid van haar voorbereiding werden onthuld in een antwoord dat getuigt van zowel onschuld als rijpheid: „Zie, de dienstmaagd des Heren; mij geschiede naar uw woord.” (Lucas 1:38.) En op dit punt gekomen struikel ik en doe een poging de gevoelens te begrijpen van een moeder wanneer zij weet dat zij een levende ziel heeft ontvangen, het leven voelt groeien in haar schoot en het kind draagt tot aan de bevalling. Dit is wanneer de vaders terzijde staan en toekijken, maar de moeders voelen en vergeten het nooit. Nogmaals, ik heb nagedacht over de voorzichtige bewoording van Lucas van die heilige nacht te Bethlehem:

„En het geschiede . . . dat de dagen vervuld werden, dat zij baren zou, en zij baarde haar eerstgeboren zoon en (zij) wikkelde Hem in doeken en (zij) legde Hem in een kribbe.” (Lucas 2:6,7.) Die korte voornaamwoorden bazuinen in onze oren dat, slechts op het Kind zelf na, Maria de belangrijkste figuur is de vorstelijke koningin, de moeder der moeders - die op dit grootste van alle dramatische momenten het middelpunt is. En deze zelfde voornaamwoorden bazuinen ook dat zij buiten haar geliefde man, heel erg alleen was.

Ik heb me afgevraagd of deze jonge vrouw, zelf nog enigszins een kind, die hier haar eerste kindje moest baren, wellicht heeft verlangd dat haar moeder, een tante, een zuster of een vriendin bij haar kon zijn tijdens haar bevalling. De geboorte van zo’n zoon dient toch zeker de hulp en de aandacht af te dwingen van

alle verloskundigen in Judea! We zouden allemaal wel willen dat iemand haar hand had vast kunnen houden, haar voorhoofd had kunnen afwissen, en wanneer het leed geleden was, haar rust had kunnen geven tussen schone en koele lakens.

Maar zo zou het niet gaan. Slechts bijgestaan door de onervaren Josef, bracht zij zelf haar eerstgeboren Zoon ter wereld, deed Hem de kleertjes aan die zij van huis had meegebracht, en legde Hem mischien op een kussentje van hooi.

En vervolgens barstte aan beide zijden van de sluijer het gezang los, „Ere zij God in den hoge, en vrede op aarde bij mensen des welbehagens.” (Lucas 2:14.) Maar behalve deze hemelse getuigen, waren deze drie helemaal alleen: Jozef, Maria en het kindje, dat Jezus zou worden genoemd.

Op dit belangrijkste moment uit de gehele geschiedenis der mensheid, een moment dat werd opgeluisterd door een nieuwe ster aan de hemel die alleen voor dat doel werd ontsluit, sloeg vermoedelijk geen enkel ander wezen dit gebeurde gade - niemand dan een arme jonge timmerman, een mooie maagdelijke moeder, en de stomme dieren in de stal, die niet bij machte waren de heiligheid van hetgeen zij hadden gezien tot uitdrukking te brengen.

Weldra zouden er herders komen, later gevolgd door wijzen uit het oosten. Maar eerst en vooral was er alleen maar een klein gezinnetje, zonder speelgoed of kerstboom of versieringen. Met een baby - zo is het kerstfeest begonnen.

Voor deze baby dienen we in koor uit te roepen: „Hoort der eng'len lied zo schoon: Ere zij Gods Een'ge Zoon! Vreed' op aard' en zaligheid door Zijn liefde ons bereid. Al gij volk' renzingt van vreugd, weest met d'eng'len schaar verheugd.” (HL no. 33.)

Bij het zich weer voor de geest roepen van de omstandigheden van dat geschenk, van zijn geboorte, van zijn eigen kindertjaren, en wellicht bij het denken aan de reinheid en het geloof en de waarachtige nederigheid die vereist zullen worden van iedere celestiale ziel, moet Jezus dikwijls gezegd hebben terwijl Hij in de ogen keek van de kinderen die zo van Hem hielden (ogen die altijd het beste zagen wat en wie Hij werkelijk was), „wanneer gij u niet bekeert en wordt als de kinderen, zult gij het Koninkrijk der hemelen voorzeker niet binnengaan.” (Matteüs 18:3.)

Het kerstfeest dus, is voor kinderen - van alle leeftijden. Vermoedelijk is dat de reden dat mijn lievelings kerstlied een kinderliedje is. Ik zing het altijd met meer gevoel dan welk ander lied ook:

*In Bethlehem's stal met een kribje als bed
werd 't Kindeke Jezus ter ruste gelegd;
de sterretjes boven, die hielden de wacht,
het Kindeke Jezus sliep rustig en zacht.*

*Het vee lag er bij in die donkere stal,
maar 't Kindeke Jezus merkt niets van dat al.
O, lieve Heer Jezus, zie neer van omhoog,
en houd alle kindertjes steeds in het oog.*

*Blijft bij ons, Heer Jezus,
wij smeken het U,
leidt Gij ons door 't leven en zegen ons nu;
bescherm alle kind'ren door Uw trouwe hand
totdat w'U ontmoeten in 't hemelse land.
(Zing maar mee, F2)*

Jeff Holland, die werkzaam is bij het kerkelijk onderwijs, is lid van de vierenveertigste wijk van Bountiful in de ring Bountiful Utah Central.

Joseph Smith, de vriendelijke profeet

Door Kenneth W. Godfrey

Nadat ik ruim zestien jaar lang kerkgeschiedenis heb onderwezen en heel wat zoekwerk heb verricht in de vroege geschiedenis van de mormonen, is een van de kwaliteiten die mij het meest opvalt in de profeet Joseph Smith zijn vriendelijkheid. Deze grote eigenschap schijnt zijn hele leven te hebben doordrongen en is aan mensen van allerlei ras bewezen, evenals aan het dierenrijk. Terwijl hij, samen met nog anderen, opgesloten zat in de gevangenis van Liberty (Missouri), schreef hij verschillende brieven aan zijn vrouw Emma, waarin hij herhaaldelijk naar de lichamelijke en geestelijke gezondheid van zijn kinderen vroeg. In een bijzonder interessante brief, vraagt hij in een en dezelfde zin naar zijn zoons en dochters en ook naar Joanna, zijn paard, en de hond, Old Major, waar hij zeer op gesteld was en die hij goed behandelde. Het is alom bekend dat Joseph en Emma de Murdock-tweeling in hun gezin opnamen en Julia, degene die de aanval van het gepeupel te Hiram (Ohio) overleefde, als een van hun eigen kinderen grootbrachten. Na een buitengewoon moeilijk huwelijk, kwam Julia terug bij Emma en werd door haar verzorgd met dezelfde liefde die zo'n grote plaats in haar jeugd had ingenomen. Verscheidene andere daden, waaruit liefde spreekt, die opgetekend staan in de dagboeken van vroege leden van de kerk, zijn wellicht minder bekend.

In het jaar 1841 verhuisde de familie Walker, bestaande uit vader, John Wal-

ker, moeder Lydia Adams Holmes Walker, en hun tien kinderen naar Nauvoo. Dit gelovige gezin had de massamoord te Haun's Mill en de vervolgingen door de inwoners van Missouri overleefd in die verschrikkelijke dagen van 1838 en 1839. Nagenoeg berooid, maar vol hoop en verwachting, kwamen ze in de mormoonse hoofdstad aan. Zij waren bij een broer van de vader ondergebracht en



reeds de eerste avond werden ze aan Joseph Smith voorgesteld. De zomer bracht koude rillingen en koorts, die vooral zuster Walker in een deplorabele toestand achterlieten.

Toen Joseph vernam hoe het met haar gesteld was, namen hij en Emma deze goede zuster op in hun eigen huis, in de overtuiging dat de verandering wel een verbetering in haar toestand teweeg zou brengen. Daar zij heel erg naar haar kinderen verlangde, overreedde de nog steeds niet herstelde Lydia het echtpaar Smith om haar terug naar huis te brengen. Ze legden haar met bed en al in een slee, want het was onderhand winter geworden, dekten haar toe met dekens en brachten haar voorzichtig thuis; daar riep ze haar kinderen bij elkaar, vermaande hen nooit van de waarheid af te wijken en zo te leven dat ze elkander zouden weerzien „in die wereld waar er geen leed meer zal zijn, geen tranen van smart.” Zij sloot de ogen „en ging heen met een hemelse glimlach op haar lieve gezicht.”

Met het overlijden van zuster Walker bleven er nu tien moederloze kinderen achter, waarvan de jongste nog geen twee was. Het was alsof het grote verdriet broeder Walkers gezondheid aantastte en weldra vreesde de familie dat ook hij zou sterven.

Toen hij van hun grote moeilijkheden hoorde, kwam Joseph opnieuw te hulp. Hij hield broeder Walker voor, dat tenzij deze een rustperiode zou nemen, hij zijn vrouw achterna zou gaan. Hij vervolgde, „U heeft precies het soort kinderen waar ik van zou houden. Wij zullen ze een poos bij ons nemen. Ik raad u aan uw huis te verkopen en de kleintjes bij goede vrienden onder te brengen. Dan nemen wij de vier oudsten, die wij als onze eigen kinderen zullen behandelen. En als ik ontdek dat de kleintjes niet gelukkig zijn, of niet

goed behandeld worden, zal ik ook hen bij me houden totdat u terugkomt.”

Zo gezegd, zo gedaan en Lucy schrijft dat de profeet hen dikwijls zijn rijtuig leende zodat zij hun broertjes en zusjes konden opzoeken die nu in andere delen van de stad woonden. Toen kreeg de kleine Lydia, die net acht jaar oud was, hersenvliesontsteking. Zijn belofte indachtig en daar hij vreesde voor haar leven, nam de profeet haar op in zijn eigen huis, waar hij bad om haar herstel, en haar verpleegde alsof zij zijn eigen dochter was. Het meisje bleef echter nog maar enkele dagen in leven en voegde zich toen bij haar moeder in de geestenwereld. Emma en Joseph vergezelden de kinderen toen het lichaam van de kleine Lydia naar haar laatste rustplaats werd gebracht. Een voor een kwamen de overige kinderen terecht in het gezin van de profeet en zijn daar gebleven totdat ook hij omkwam. Toen keerde hun vader in goede gezondheid terug en mettertijd zijn zij met hem over de vlakten getrokken. Zij zouden nooit de vriendelijkheid, de liefde en de oprechte bezorgdheid vergeten die Joseph en Emma hun gezin hadden betoond.

Mary Ann Stearns, een stiefdochter van ouderling Parley P. Pratt, vertelt in haar niet-gepubliceerde autobiografie over een ervaring die haar familie met de profeet Joseph had die eveneens zijn grote vermogen tot vriendelijkheid aantoont. Op weg naar huis van zijn zending in Engeland tezamen met zijn gezin en een aantal immigranten en reizend via St. Louis (Missouri), werd het gezelschap vier weken lang opgehouden door het koude weer en de grote ijsschotsen op de bijna geheel dichtgevroren Mississippi. Toen ze eindelijk in Nauvoo aankwamen, werd het vurig verlangen van de Britten om de profeet Joseph te zien slechts overtroffen door de bezorgdheid van de heiligen in Nauvoo over de veilig-

heid van de immigranten. Zodoende waren Joseph en Hyrum en een groot aantal anderen op de landingsplaats om de pas aangekomenen te begroeten. Ouderling Pratt stelde het gezelschap voor aan de twee vermaarde leiders en toen allen behalve de familie Pratt van boord en naar huis gegaan waren, kwam de profeet naar de hut waar de Pratts zich bevonden.

„Na een hartelijke begroeting ging hij zitten, nam de kleine jongetjes, Parley en Nathan, op schoot en scheen zeer aangedaan te zijn toen broeder Pratt vertelde, 'We zijn met drie kinderen vertrokken en hebben er vijf teruggebracht.' Broeder Joseph antwoordde, 'Wel, wel, broeder Parley, je bent dus teruggekomen met je schoven,' terwijl de tranen over zijn wangen stroomden. Toen hij de ontroering van de profeet zag, zei broeder Pratt, 'Als onze thuiskomst je zo dwars zit, zit er

voor ons niets anders op dan weer weg te gaan,' en de vreugdetranen kwamen hem in de ogen."

Deze opmerking van ouderling Pratt scheen een eind aan de betovering te maken. Er werd weer gelachen en ieders hart was van vreugde vervuld. Toen stond Joseph op en zei, „Kom, broeder Parley, breng uw hele gezelschap naar mijn huis; het is slechts even verderop en u kunt er wat meer uw gemak van nemen na zo'n lange reis." Zuster Pratt, die erg ziek was, werd in een grote gemakkelijke stoel gezet en door broeder Hodge en een aantal van Josephs lijfwachten naar het huis van de profeet gedragen, waar allen genoten van een werkelijk bijzondere avond.

Het lijkt wel alsof de goedheid van de profeet voor al Gods kinderen gold. Een groot voorbeeld van zijn respect voor alle mensen, is een gebeurtenis die in 1893 werd opgetekend door Jane E. Manning,



een van de eerste zwarte bekeerlingen tot de kerk. Zuster Manning werd in 1842 lid van de kerk in Connecticut. Ten koste van grote persoonlijke offers en van nog groter gevaar, reisde zij, tezamen met verscheidene andere zwarte leden van de kerk, naar Nauvoo. Zij liepen tot hun schoeisel totaal versleten was en hun voeten opensprongen en bloedden en zij „bloederige voetsporen op de grond achterlieten.” Toen het heldhaftige gezelschap aankwam in Peoria (Illinois), werden ze door de autoriteiten bedreigd met de gevangenis als hun papieren niet in orde waren. Toen zij de juiste documenten konden overleggen, werden ze losgelaten, en vervolgden zij hun reis, waarbij zij rivieren over moesten steken die zo diep waren, dat het water hen tot aan de hals reikte. Eindelijk in Nauvoo aangekomen, werd hun de weg gewezen naar het huis van de profeet Joseph Smith. Tante Jane schrijft:

„Zuster Emma wachtte ons op aan de deur en zei vriendelijk, kom binnen, kom binnen! Broeder Joseph zei tegen enkele blanke zusters die daar aanwezig waren, Zusters, ik wil dat u vanavond deze kamer deelt met een aantal broeders en zusters die net zijn aangekomen. Broeder Joseph zorgde voor voldoende zitplaatsen, ging toen zuster Emma en dokter Bernhisel halen en stelde hen aan ons voor. Broeder Joseph pakte een stoel, ging naast mij zitten en zei, u heeft aan het hoofd gestaan van dit kleine gezelschap, niet? Ja, mijnheer, antwoordde ik. Toen zei hij, God zegene u! En nu zou ik willen dat u ons vertelde wat u allemaal heeft meegemaakt op uw reis. Ik vertelde hun alles wat ik hierboven heb geschreven, maar met veel meer bijzonderheden, daar een heleboel voorvallen mij sindsdien ontschoten zijn. Broeder Joseph gaf dokter Bernhisel een klap op z'n knie en zei, „wat vindt u ervan, dokter, is dat geen geloof?” De dokter antwoordde

„nou, dat is het zeker, maar ik vrees dat als ik het was geweest, ik het had opgegeven en terug naar huis was gegaan.” Het hele gezelschap logeerde een week lang bij de profeet, totdat er voor behoorlijk onderdak was gezorgd. Iedere ochtend kwam de profeet naar hun kamer om te vragen hoe zij het maakten en op zekere dag gaf hij Jane, die haar kleding op reis was kwijtgeraakt, een nieuw stel. Op een andere ochtend, toen hij haar in tranen aantrof omdat alle anderen onderdak hadden gevonden, verliet hij de kamer, sprak even met Emma en vroeg Jane Manning vervolgens of zij bij hen wilde blijven. Zij stemde toe en zij deed de was en streek en kookte voor het gezin en vergat nooit hoe goed Joseph en Emma voor haar waren geweest. Zij stierf als een trouw lid van de kerk in april 1908 en was haar leven lang dankbaar voor de tijd die zij had doorgebracht in het huis van de profeet.

Bij een andere gelegenheid maakte Emily Williams, een weduwe die in Michigan woonde en toen nog geen lid was van de kerk, mee hoe haar kleine dochtertje ernstig ziek werd. Na vele dagen vertelde de dokter haar dat er geen hoop meer was voor haar baby. Daar ze gehoord had dat Joseph Smith in de buurt op bezoek was bij zijn neven en nichten, stuurde ze hem een boodschap of hij haar kind wilde komen zalven. De profeet kwam, samen met zijn vader, knielde neer bij het kleine meisje, legde zijn handen op haar hoofd en beloofde haar dat zij beter zou worden. Emily vertelt dat „het kind zich omdraaide, de toevallen zich niet meer voordeden, in slaap viel en de volgende ochtend helemaal hersteld was.” Aldus wordt het duidelijk dat de profeet Joseph Smith ons een voorbeeld geeft van vriendelijkheid en liefde jegens alle mensen, dat zelfs in deze tijd voor iedere heilige der laatste dagen een uitdaging vormt om het beste van zichzelf te geven.

Christus en het kerstfeest

door president David O. McKay

In de kersttijd, meer dan wanneer ook, denken we aan anderen en trachten we in woord of daad uitdrukking te geven aan ons verlangen om anderen gelukkig te maken. Hierin ligt het geheim van het ware geluk. „Hij die bereid is zijn leven te verliezen ter wille van Mij en van het evangelie, zal het vinden,” is een betrouwbare filosofie, die de ware geest van het kerstfeest ons helpt te begrijpen.

Het thema van kerst behoort te zijn: liefde voor God en voor elkander. Dat was ook de goddelijke boodschap van de hemelse heerschaar die „grote blijdschap” verkondigde.

„Ere zij God in den hoge, en vrede op aarde bij mensen des welbehagens.”

Hoe eenvoudig zijn deze woorden! En hoe diep en veelomvattend hun betekenis! Met het kerstfeest vieren wij de geboorte van Hem in wiens zending op aarde (1) God wordt verheerlijkt; (2) de aarde vrede wordt beloofd; (3) alle mensen worden verzekerd van Gods welwillendheid jegens hen!

Als iedereen die op aarde werd geboren deze drie heerlijke idealen als baken in zijn leven zou hebben - wat zou het leven dan veel zoeter en gelukkiger zijn! Met zo'n doel voor ogen,

zou iedereen datgene nastreven wat zuiver, rechtvaardig, eerbaar, deugdzzaam en waar is - alles wat tot volmaking voert; om deze deugden zou hij allen verheerlijken die trachten God te verheerlijken. Hij zou alles schuwen wat onrein, oneerbaar of verachtelijk is. Als iedereen het verlangen koesterde zijn welwillendheid aan zijn medemens te tonen en ernaar streefde dat verlangen uit te drukken middels duizend vriendelijke woorden en kleine daden die onzelfzuchtigheid en zelfopoffering weerspiegelden, wat zou iedereen dan een grote bijdrage leveren aan de wereldvrede en het geluk van de mensheid!

Het kerstfeest is een passende tijd om onze verlangens te vernieuwen en ons vaste voornemen te versterken om alles te doen wat in ons vermogen ligt om de boodschap van de engelen ten tijde van de geboorte van de Heiland te verwezenlijken onder de mensen. Laten wij God verheerlijken door te streven naar het goede, het waarachtige en het mooie! Laten wij trachten vrede op aarde te brengen door elkander diezelfde welwillendheid te betonen die God jegens ons heeft betoond! - Millennial Star 85:801, 802 (1923).



OP ZOEK NAAR ZION 1830-1835

door Glen M. Leonard



Gewichtige gebeurtenissen in de jaren dertig van de vorige eeuw zorgden ervoor dat deze een van de belangrijkste periodes werd in de mormoonse geschiedenis. Het begin, te Fayette in het westen van de staat New York, was klein geweest, maar de kerk groeide snel. Bekeerlingen die het werk graag wilden steunen, waren graag bereid over het herstelde evangelie te spreken met hun vrienden en buren. Zij die Joseph Smith en Oliver Cowdery steunden als de „eerste ouderlingen” van de kerk, deelden hun middelen ten einde voor de armen te kunnen zorgen en hiel-

pen met het bouwen van een tempel te Kirtland (Ohio). De steen, die zonder toedoen van mensenhanden van de berg losraakte, was zijn wereldwijde zending begonnen. Aanvankelijk rolde hij nog maar langzaam, maar naarmate de tijd voortschreed, nam hij in snelheid en omvang toe.

Het Boek van Mormon gaf de eerste heiligen der laatste dagen het opwindende gevoel dat zij deel uitmaakten van de belangrijke gebeurtenissen die zouden voorafgaan aan de wederkomst van Jezus Christus. De Bijbel en het Boek van



Mormon, tezamen met de nieuwe openbaringen die door Joseph Smith werden gegeven, wezen op een belangrijke periode van zendingswerk in de laatste dagen naarmate de rechtvaardigen uit de goddelozen van alle naties werden vergaderd. De heiligen zagen dat het evangelie naar de overgebleven volken van het huis van Israël zou worden gebracht als onderdeel van de voorbereiding op het millennium.

In oktober 1830 vertrokken Oliver Cowdery, Peter Whitmer jr., Parley P. Pratt en Ziba Peterson uit New York voor een zending onder de Indianen die in het westen van Amerika woonden. Onderweg bezochten zij de Cattaraugusstam in de buurt van Buffalo (New York) en de Wyandotstam in de staat Ohio. Zij die aan de grens der beschaafde wereld woonden, waren al doorgedrongen tot Missouri. Voorbij deze staat woonden Indianen die verdrongen waren door de naar het westen oprukkende pioniers. Maar toen Oliver Cowdery en zijn metgezellen de grens van Missouri bereikten, wachtte hen een teleurstelling. De zendelingen bezochten de Shawnee-Indianen en beraadslaagden vervolgens met het opperhoofd van het Delaware-volk. Ondanks een vriendelijke ontvangst door de Indianen, werden de zendelingen door de regeringsagenten voor de Indianen gedwongen het reservaat te verlaten, daar zij volgens hen de orde verstoorden. Dit eerste contact tussen de mormonen en de Lamaniëten had niet de bekeringen tot gevolg die de zendelingen verwacht hadden. Niettemin werd de aandacht van de kerk naar aanleiding van deze expeditie op Missouri gevestigd, waar de heiligen weldra zouden trachten een Stad van Zion te vestigen.

De zendelingen haalden echter toch een belangrijke oogst binnen in Ohio. Op weg naar het westen hadden zij ene Sidney Rigdon bezocht, een voormalige pre-

Wegens de vervolgingen spoorde Joseph Smith de heiligen aan om westwaarts te trekken, naar Zion - een land waar zij vredig en gelukkig zouden kunnen leven en dat de Heer hem in een openbaring bekend had gemaakt. Schilderij van CCA Christensen.

dikant van de Campbellieten en een vriend van Parley P. Pratt. Hoewel hij er aanvankelijk sceptisch tegenover stond, bestudeerde Rigdon het Boek van Mormon, nodigde de zendelingen uit om voor zijn gemeente te spreken en vroeg weldra om gedoopt te worden, tezamen met nog zo'n 130 anderen in die streek. Rigdon had geen rust alvorens kennis te hebben gemaakt met de profeet. Bijgevolg reisden hij en een jonge hoedemaker, Edward Partridge, in de maand december gezamenlijk naar Waterloo (New York) om Joseph Smith te ontmoeten. De profeet was onder de indruk van Rigdons capaciteiten en ontving kort daarop een openbaring dat de Heer hem had voorbereid „voor een groter werk.” Weldra wendde de voormalige predikant zijn redenaarstalent aan om het evangelie aan anderen uit te leggen. Hij fungeerde ook als schrijver voor Joseph Smith bij het vertalen van een geïnspireerde versie van de Bijbel en als raadgever in het Eerste Presidium.

De meest dringende behoefte voor de leden van de kerk in de staat New York, was een vergaderplaats. Er werden hen twee plaatsen geopenbaard. Een van deze was in het westen van de staat Missou-



Echt gebeurd!

geïllustreerd door Don Seegmiller

In het vroege voorjaar van 1884 was de prachtige mormoonse tempel in Logan (Utah) haast klaar voor de inwijding.



①

Terwijl de tempel werd gebouwd, had bisschop Henry Ballard, die vanaf het begin met de bouw had meegewerkt, vurig gebeden dat hij op de een of andere manier de namen zou ontvangen van zijn voorouders die in het verre Engeland hadden geleefd.



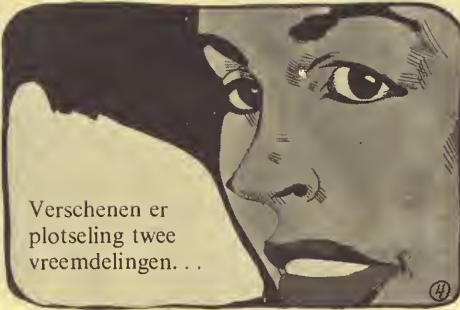
②

Op de dag voor de inwijding van de tempel, toen een paar van bisschop Ballards dochtertjes daar in de buurt aan het spelen waren ...



③

Verschenen er plotseling twee vreemdelingen...



④

Een van de mannen gaf het
oudste meisje een
opgevouwen krant en zei . . .

„Geef dit aan je vader
en aan niemand
anders. Ga vlug en
verlies hem niet.”



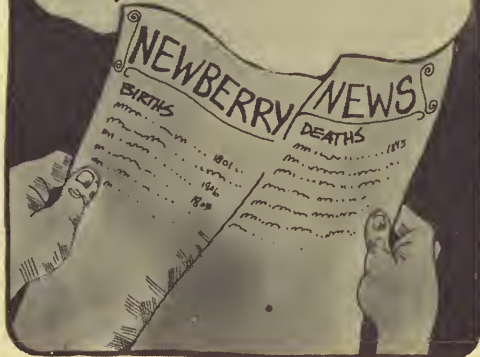
Het meisje
haastte zich
met de
krant . . .



Naar haar
vader.



Het was de *Newberry Weekly News*, een
krant die slechts drie dagen tevoren was
gedrukt in zijn geboortestad in Engeland.
Er stond een hele bladzijde in met de
geboorte- en overlijdensdata van mensen
die begraven lagen op de begraafplaats van
Newberry.



De tempelpresident zei. „Bisschop Ballard,
u bent gemachtigd om het werk voor deze
mensen te doen, want u ontving het verslag
uit handen van boodschappers van de
Heer.”



*Kleur de vakjes met een stip en kijk
welke dieren er tevoorschijn komen.*

Voor de grap



De zachte hand van de nacht had de gordijnen van de hemel dichtgeschoven terwijl Joel, de jongste herder, op een heuvel in Galilea zat en zijn lammetje tegen zich aan drukte. Hij hield van de avond, wanneer de sterren er uit zagen als kaarsen in de donkere koepel van de hemel. Hij hield ook van zijn lammetje en voelde zich nooit eenzaam wanneer het de hele dag om hem heen dartelde. 's Nachts, wanneer het koud was, koesterde hij zich aan het warme lijfje, maar nu, terwijl het lam sliep, waren Joels ogen wijd open en verwonderd.

„Wat is de hemel vreemd helder vanavond, vader,” zei Joel tegen de lange man, die als een hoge, rechte boom naast hem stond.

„Dat is de heerlijkheid van God, mijn jongen,” antwoordde de herder.

„Zo is het altijd wanneer er een heldere lucht is,” hield de jongen vol.

„Maar vanavond is het net alsof het hele zwerk op aarde is gevallen en ik het zou kunnen aanraken als ik de heuvel opklom.”

De oudere man wierp een blik omhoog en was verbaasd. Daar hij ech-

Het lammetje

door Margaret Allen

ter niet zo goed van de tongriem was gesneden, zei hij alleen maar, „Je hebt gelijk, m'n jongen.” De jongen hield het lam dicht tegen zich aan, sloeg zijn herdersmantel om zich heen en ging liggen om de sterrenpracht nog beter te kunnen aanschouwen.

Zoals vele andere herders verwonderde Joel zich over de sterren. Hij was van mening dat de een of ander uitverkoren persoon op zekere dag Gods plan voor de aarde te weten





zou kunnen komen door het bestuderen van deze vensteren des hemels. Dus spoorde de jongen iedere avond de bekende sterren op en keek uit naar nieuwe om in zijn hoofd te prenten.

Joel onderscheidde zijn lievelingsster, die heldere in het oosten. Hij had al een heleboel verhalen over deze ster verzonnen. Het was een engel, wiens machtig zwaard de Boze op de vlucht zou jagen. Of het was een edele prins, die in heerlijkheid kwam om zijn volk te verlossen van de verdrukking en hen te eren die hem dienden. Joel hunkerde ernaar die geliefde prins te dienen - om zó nodig zijn leven te geven voor zijn Heer. Terwijl hij zo droomde, viel de jongen in slaap.

Plotseling werd de jongen gewekt door het geluid van vele stemmen; niet het zachte murmelen van waakzame herders, maar een opgewonden gepraat.

„Laten we gaan,” zei de ene. „Maak voort!”

„Het is een teken, een waar teken van God,” zei een ander.

De herders hadden hun vuren wat opgehoopt en hun mantels om zich heen getrokken klaar om te vertrekken, terwijl een van hen achterbleef om over de schapen te waken.

Toen Joel omhoog keek werd hij haast verblind door de baan van licht die de donkere hemel doorkliefde. Het was alsof de deur van de hemel openstond en de heerlijkheid ervan erdoorheen straalde.

Helemaal wakker nu krabbelde Joel overeind. „Wat gebeurt er, vader? Waar komt dat licht vandaan?” Hij

pakte zijn lammetje op en hield het in zijn armen.

Vader legde een arm om de schouders van zijn zoon en zei met een stem vol ingehouden emotie: „Kom, Joel, dit is eindelijk het teken!”

De man en de jongen stapten achter de anderen aan en volgden het pad van licht.

Toen ze aankwamen was de binnenplaats van de herberg helemaal donker en was het stil na de drukte van de dag.

Zelfs de kamelen sliepen tegen de buitenmuur. In de stal hing echter een vreemde gloed.

Joel schrok. Had een vonk brand veroorzaakt tussen de door de zon verzengde balken van de stal? Vroeg hij zich af. Nee, er waren ook geen vlammen te zien in het stro dat zo brandbaar was. Het was het licht van de hemel dat in de stal scheen, zoals de zon midden op de dag. De herders knielden neer, want het waren nederige mannen en zij wisten dat zij zich op heilige grond bevonden.

Er stond een man bij de deur van de stal die hen naar binnen wenkte alsof hij bezoek verwachtte.

Kon dit Kindje de Prins zijn, de Verlosser van zijn volk? Dat kon toch niet - een koning geboren in een stal! Dit was een plek voor eenvoudige herders. Maar het teken was er toch. Dat was zeker van God, een heilig iets. Joel voelde zich zeer vereerd om op deze plaats te zijn. Het lam lag lekker warm tegen zijn borst aangedrukt en zijn hart schreeuwde het uit over het wonder.

Hij keek op en zag hoe zijn vader knikte, alsof hij wist wat er in de

jongen omging. Joel hield het lam nog dichter tegen zich aan, aarzelde en fluisterde, „Hij zou het koud hebben zonder mij.”

„Een bedje in het hooi zal ook warm zijn, m'n zoon.”

„Maar hij zou gaan roepen als ik hem achterliet.”

„De duiven zullen hem in slaap zingen.”

„Maar hij zal eenzaam zijn.”

„Het Kind zal ook van hem houden, m'n zoon.”

Het lam stevig omhelzend, liep Joel naar de kribbe en legde het diertje voor het Kindje neer.

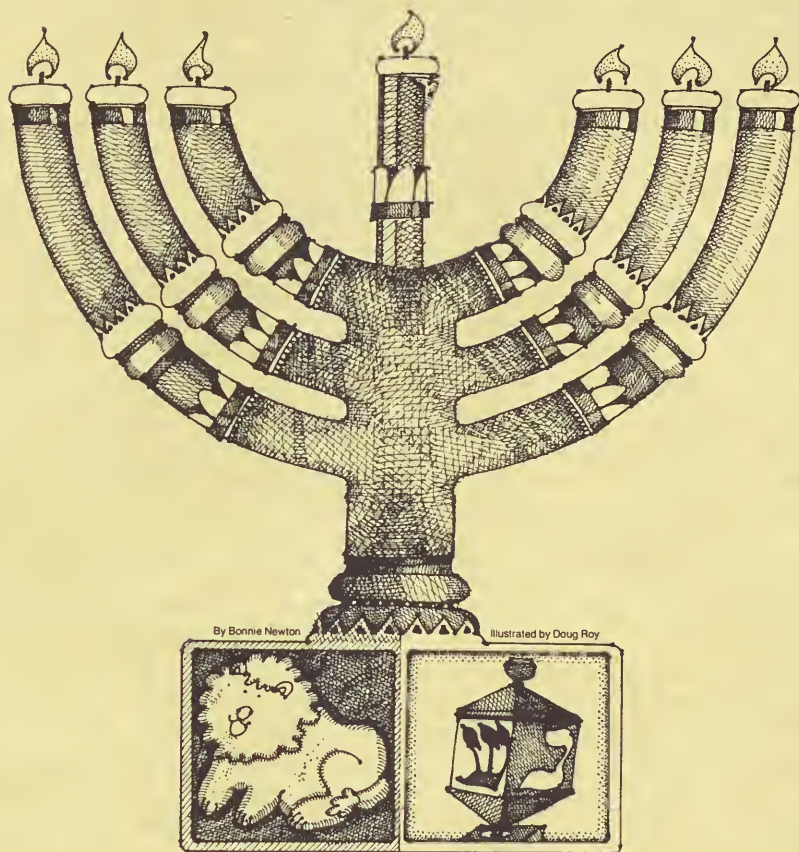
De moeder schonk hem een tedere glimlach en nu voelde Joel geen verdriet meer. Het leek alsof zijn hart van blijdschap uit elkaar zou barsten toen hij opkeek in die ogen die hem zo begrijpend en liefdevol aankeken. Het was alsof zij wist wat het wilde zeggen om datgene waar je het meest van houdt af te staan en dat in het lam, net als in het Kindje, de nieuwheid des levens was, die altijd de hoop van de wereld is.

De hand van zijn vader was warm en liefdevol, terwijl hij Joel uit de stal voerde, voorbij de slapende kamelen en zo naar de open binnenplaats. De hemel was nog even helder als daarvoor. De heerlijkheid van de hemel rustte nog steeds op die bescheiden plek.

De man en de jongen hielden stil en luisterden. Hoorden ze daar muziek? Was het misschien een hemels koor? Zongen de sterren een lied? Joel wist het niet. Hij dacht dat het zelfs de vreemde muziek kon zijn die nu in zijn eigen hart opwelde.

GELUKKIG CHANOEKA

door Bonnie Newton



In de tijd van het jaar dat christenen elkander een *vrolijk kerstfeest* toewensen, begroeten de Joden over de gehele wereld hun vrienden met „*gelukkig Chanoeka*” (Feest van het licht of Feest van de Toewijding.) Tijdens deze viering krijgen de kinderen cadeautjes en voeren toneelstukjes en tableaux vivants op. Joodse mensen geven ook geschenken aan

de armen en zamelen geld in voor een goed doel.

Als je een kijkje kon nemen in de woonkamer van jullie Joodse buren op iedere avond tijdens de acht dagen van Chanoeka, zouden jullie zien hoe de ouders en kinderen zich scharen om een prachtige Chanoekalamp. Op de eerste avond wordt slechts één kaars van de achtarmige

kandelaber ontstoken; op de volgende avond een tweede kaars, enzovoorts, totdat acht kaarsen het gelukkige gezin verlichten. De negende kaars, de helper waarmee de anderen worden ontstoken, wordt de sham-mash genoemd.

Terwijl de kaarsen branden, zingen de mensen blij, doen spelletjes, vertellen verhalen en genieten van bijzondere Chanoeka-tractaties, zoals latkes (aardappelpannekoekjes) met zure room. Zij eten ook koekjes in de vorm van een leeuw.

Met Chanoeka wordt de inwijding gevierd van de tempel van God na een veelbewogen periode in de geschiedenis van de Joden. In het jaar 168 voor Christus viel Antiochus Epiphanes Palestina binnen en veroverde Jeruzalem. Hij maakte zich meester van de Joodse tempel en zette er heidense goden in. Daarna trachtte hij de Joden ertoe te dwingen hun geloof in Jehova op te geven en de afgoden die hij had opgesteld te aanbidden. Maar de Joden verzetten zich hiertegen. Een ouderling van Palestina, Mattathias geheten, tarte de tiran en riep de Joden op tot verzet.

Zij volgden hem de bergen van Judea in, waar Judas Makkabeus, een van Mattathias' vijf zonen, een leger organiseerde. Judas werd de Makka-beeër genoemd, de „hameraar” wegens de slagen die hij toebracht voor de vrijheid.

Drie jaar lang vochten de Joden tegen Antiochus. Moewel zij ruim in aantal werden overtroffen en slecht uitgerust waren, voerde Judas Makkabeus hen tot vele overwinningen

over de kolossale Grieks-Syrische legers. Ten slotte heroverden zij Jeruzalem. Onmiddellijk zuiverden de Joden de tempel van alle heidense goden en maakten er weer een huis van waarin God aanbeden werd.

Toen maakte Judas bekend dat er een groot feest zou worden gehouden om de tempel van God opnieuw in te wijden en een eeuwig licht te ontsteken om voor het altaar te branden. Er wordt echter verteld dat er slechts genoeg olie kon worden gevonden om een lamp één avond lang voor de heilige ark te laten branden. De lamp werd trouw aangestoken en bleef op wonderbaarlijke wijze branden totdat er acht dagen later een nieuwe voorraad olie was bereid. Terwijl de lamp brandde vierden de mensen feest.

Ter viering van deze gedenkwaardige gebeurtenis, wijden de Joden zich tijdens het Chanoekafeest opnieuw aan de idealen van geloof en moed in tijden van tegenspoed. In deze tijd van blijdschap en het geven van geschenken wordt ook een traditioneel spelletje gespeeld, dreidel geheten, met een kleine, vierkante tol, die met de hand wordt gedraaid. Op ieder van de vier kanten is een Hebreeuwse letter geschreven, die staat voor de volgende vier woorden: Naze godel-la hoy-a sha (Er gebeurde daar een groot wonder). Afhankelijk van de kant die boven ligt wanneer het tolletje omvalt, worden er prijzen uitgedeeld.

Het is niet moeilijk te begrijpen waarom het Joodse volk trots is op hun geschiedenis en waarom zij zo vol vreugde de kaarsen aansteken.



ri, dichtbij Independence in Jackson County. De profeet en anderen bezochten het gebied in de zomer van 1831 en kozen een plek uit waar een groep heiligen uit Colesville (New York) zich konden vestigen. Zij noemden deze plek - die ook Independence omvatte - Zion, het middelpunt, daar het door openbaring was geïdentificeerd als de toekomstige hoofdstad van het Nieuwe Jeruzalem. Joseph Smith legde de hoeksteen voor een tempel te Zion en ordende Edward Partridge tot bisschop om voor de stoffelijke zaken te zorgen. Hij was de eerste bisschop in de kerk.

Inmiddels waren andere bekeerlingen uit de staat New York bezig een tweede mormoonse gemeente te vestigen in de buurt van Kirtland. Daar voegden zij zich bij de nieuwe bekeerlingen uit Ohio in het vestigen van wat zij bestemden als een tijdelijke gemeenschap terwijl zij wachtten op de voorgenomen trek naar Zion. Joseph Smith en zijn gezin verhuisden ook naar Ohio en vanaf dat moment tot 1838 was Kirtland het hoofdkwartier van de kerk.

Openbaringen en vertalingen

De Kirtlandperiode in de mormoonse geschiedenis was vol opwindende gods-

dienstige ervaringen voor de leden van de kerk. De heiligen te Kirtland waren getuigen van een uitstorting van geestelijke gaven, vonden baat bij veelvuldige openbaringen om de nieuwe kerk te leiden en zagen belangrijke ontwikkelingen in de opzet van het bestuur van de kerk.

Onder de eerste bekeerlingen in Ohio bevond zich ook ene Luke S. Johnson. Zijn ouders, het echtpaar John Johnson, dat een grote boerderij bezat in de buurt van Hiram (Ohio), bezocht de profeet in Kirtland. Mevrouw Johnson leed aan chronische reumatiek en had al zes jaar lang een van haar armen niet kunnen gebruiken. Tijdens het bezoek nam de profeet mevrouw Johnson bij de hand en zei: „In de naam van de Heer Jezus Christus, gebied ik u gezond te zijn.” Mevrouw Johnson was terstond genezen. De gebeurtenis veroorzaakte op de aanwezigen een blijvende indruk van de macht van het priesterschap. Dit wonder werd gevolgd door nog andere manifestaties van verschillende geestelijke gaven onder de heiligen der laatste dagen. Toen echter een aantal voormalige Shakers (een godsdienstige sekte die in Engeland was begonnen) trachtten de ware gaven na te doen door middel van de zogenaamde

„geestelijke werkingen” die in hun vroegere godsdienst werden toegepast, werden zij door de profeet berispt voor hun dwaze rollende bewegingen en draaien en gezichten trekken.

Ook nabootsers wierpen zich op als mensen die openbaringen ontvingen voor de kerk. Een zekere mevrouw Hubble, onder anderen, beweerde het recht te hebben om de heiligen in Ohio te leiden. Tegen dergelijke indringers verklaarde de profeet door openbaring, zoals hij reeds eerder had gedaan, dat de Heer slechts één persoon voor die taak had aangewezen. Door middel van Joseph Smith leidde moderne openbaring de heiligen in hun privé-leven, instrueerde hen in kerkelijke zaken en zette de leerstellingen uiteen.

Tijdens de dertiger jaren breidde de profeet het begrip van de leer uit door verloren Schriften te herstellen. Twee van deze Schriften waren de profetie van Henoch en de visioenen en geschriften van Mozes, die later werden samengevoegd in de Parel van Grote Waarde. In de zomer van 1830 begon hij met een herziening van het Oude en het Nieuwe Testament. Hij besteedde ongeveer twee jaar aan dit project, waarbij hij verzen die door eerdere vertalingen waren verdraaid, corrigeerde. Tijdens deze periode ontving Joseph Smith ook vele belangrijke openbaringen, waaronder een visioen over de graden van heerlijkheid (LV 76), een profetie over oorlog (LV 87), het woord van wijsheid (LV 89), instructies over het priesterschap (LV 84), en belangrijke waarheden over de verhouding van de mens tot God. (LV 93.)

Van meet af aan trachtten de heiligen afschriften te bemachtigen van de vertalingen en openbaringen van de profeet. Reeds in 1830 begon hij de openbaringen te rangschikken met het oog op publicatie. Hij bracht redactionele correcties aan in de openbaringen die waren verzameld

tot een voorgesteld Boek der Geboden en voegde er in november 1831 een geopenbaard voorwoord en aanhangsel aan toe. Het drukken van deze nieuwe Schriftuur was voor tweederde af toen een bende de drukpers van de kerk te Independence in de maand juli van 1833 vernielde. Enkele onvolledige exemplaren van de gedrukte bladen werden door de leden bewaard, maar verdere vertragingen van meer dan twee jaar stonden toe dat er nog meer veranderingen werden aangebracht. De profeet vergrootte de verzameling, voegde er nog verscheidene leerstellige verhandelingen getiteld „Lezingen over het geloof” aan toe en rangschikte de openbaringen min of meer in chronologische volgorde.

De nieuwe Schriftuur werd in de herfst van 1835 uitgegeven als de Leer en Verbonden.

Terwijl de volgelingen van de profeet zijn geopenbaarde uitspraken verlangend afwachtten, versmaadden anderen het idee van hedendaagse openbaring en alles wat dit inhield. De dagbladen in Ohio bespotten de mormonen om hun geloof en een



Joseph en Hyrum Smith verkondigden het evangelie aan de Indianen. Schilderij van CCA Christensen.

aantal geestelijken deden mee aan het koor van veroordeling en voerde het soms zelfs aan.

Verzet voerde soms tot geweld. Het bekendste van dergelijke incidenten vond plaats in Ohio in de nacht van 24 maart 1832, terwijl Joseph Smith en zijn gezin bij de familie John Johnson woonden bij Hiram (Ohio). Die nacht werden de profeet en Sidney Rigdon door een bende van zo'n vijftientig man uit hun bed gesleurd, tot overgave gedwongen, en naar een weide in de buurt gesleept. Zij bewerkten de profeet op meedogenloze wijze met hun nagels, trachtten hem een bepaald zuur in de keel te gieten en besmeerden ten slotte zijn naakte lichaam met teer en veren. Ouderling Rigdon was zo hardhandig met zijn hoofd over de grond gesleept, dat hij daarna ijlde. Toen de profeet een week later vertrok voor een tweede bezoek aan Missouri, werd hij door zijn tegenstanders achtervolgd. Hij zocht bescherming aan boord van een rivierboot en slaagde erin zijn reis veilig te vervolgen. Daarna moest hij welhaast voortdurend een lijfwacht hebben om hem te beschermen tegen het gepeupel en aanslagen op zijn leven.

Dergelijke moeilijkheden verhinderden de inspanningen om het goede nieuws van de herstelling te publiceren niet. De drukkerijen van de kerk in Missouri en Ohio publiceerden een gezangenboek dat door de echtgenote van de profeet, Emma, was samengesteld, zorgden voor nieuwe uitgaven van de Schriften en lanceerden *The Evening and Morning Star*, het eerste nieuwsblad van de kerk. Het zendingswerk breidde zich aan het begin van de jaren dertig snel uit. De ouderlingen ondernamen dikwijls korte zendingsreizen naar naburige stadjes tijdens het slappe seizoen op de boerderij. Zendingsreizen van langere duur zorgden ervoor dat het evangelie naar alle delen van de georganiseerde staten van Amerika en

naar het noorden van Canada werd gebracht.

Het organiseren van het koninkrijk

Een centraal thema van zowel de openbaringen als de prediking in die jaren, was dat het vergaderde, hedendaagse Israël het koninkrijk des Heren zou vestigen ter voorbereiding op het millennium. Dit koninkrijk, de herstelde kerk van Jezus Christus, was georganiseerd rondom de beginselen en patronen die door middel van openbaring werden aangekondigd. De Leer en Verbonden van 1835 bevatte de vroegste van des Heren instructies over het kerkelijk bestuur, waarbij ook melding werd gemaakt van de wet der toewijding, rentmeesterschap en de ambten in het priesterschap.

Des Heren ideale patroon voor economische zaken werd uiteengezet in openbaringen die in 1831 en 1832 werden ontvangen. Het werd genoemd de wet der toewijding en rentmeesterschap. Leden van de kerk die erin toestemden naar deze nieuwe economische orde te leven, wijdden hun eigendom en persoonlijke bezittingen toe aan de kerk, waarna de bisschop aan ieder lid een erfdeel, of rentmeesterschap, teruggaf, bestaande uit bezittingen en goederen, die „voor hem en zijn gezin voldoende” waren. (Zie LV 42:30-32.) Het teveel werd toegewezen aan degenen die minder dan de minimale levensbehoeften bezaten, aan de armen gegeven, benut om de publikaties van de kerk te bekostigen en hen te onderhouden die al hun tijd ten dienste van de kerk stelden. Nadat zij het verbond van toewijding hadden gesloten, werd van de leden verwacht dat zij ieder jaar hun overschot afdroegen aan de bisschop. De wet van toewijding en rentmeesterschap werd in zowel Ohio als Missouri in praktijk gebracht. Een aantal van de heiligen gaf te kennen dat zij niet bereid waren de wet na te leven, hetgeen een

Teer en veren. In maart 1832 vielen een tiental mannen Joseph Smith en Sidney Rigdon aan. Schilderij van CCA Christensen.



aantal wijzigingen tot gevolg had. Tegen 1838 werd er een minder veeleisend systeem ingevoerd, namelijk de wet der tien-den. (LV 119.)

Het beheer van de toegewijde bezittingen en van de erfdelen, was de verantwoordelijkheid van de bisschop. Tijdens deze periode zorgde bisschop Partridge voor de stoffelijke zaken in Missouri, terwijl bisschop Newell K. Whitney deze zelfde taak vervulde in Ohio). Deze bisschoppen bezaten regionale jurisdictie. Zij maakten deel uit van verschillende nieuwe priesterschapsambtenaren die in de jaren dertig werden aangesteld om de groeiende kerk te besturen.

Vóór 1831 waren er slechts ouderlingen, priesters, leraren en diakenen in de kerk, gepresideerd door een tweeledig presidium van „eerste” en „tweede” ouderlingen. In de loop van de volgende vier jaar introduceerde Joseph Smith verschillende nieuwe ambten in het priesterschap en leidersquorum. Van bijzonder belang was de ordening van de eerste hogepriesters op een bijzondere conferentie te Kirtland op 3 juni 1831 en hun daaropvolgende aanstelling tot presiderende ambten.

De presiderende organisatie van de kerk

nam alras het patroon aan dat het sinds de Kirtland-periode steeds heeft gehad. Op 25 januari 1832 werd Joseph Smith steun verleend als president van de hogepriesterschap en binnen zes weken werden de raadgevers Sidney Rigdon en Jesse Gause aangesteld om het Eerste Presidium volledig te maken. Gause was minder dan een jaar werkzaam in deze functie, werd afvallig en vervangen door Frederick G. Williams. Het Eerste Presidium presideerde over de gehele kerk en fungeerde tevens als presidium van de Ring Kirtland, bijgestaan door een hoge raad, die op 17 februari 1834 werd georganiseerd. In de maand juli van datzelfde jaar werden een ringpresidium en hoge raad georganiseerd in Clay County (Missouri). Dit was het begin van de ring als een bestuurs eenheid van de kerk.

Nog een nieuw ambt dat door openbaring werd ingevoerd, was het ambt van patriarch. Joseph Smith sr. ontving deze aanstelling op 18 december 1833. In februari 1835 werden er nog twee algemene quorums ingesteld, dat van de Twaalf Apostelen en dat van de Zeventig.

De drie getuigen tot het Boek van Mormon werden gevraagd de eerste apostelen aan te wijzen en kozen een groep

toegewijde jonge mannen, variërend in leeftijd tussen de 24 en de 35 jaar. Niet al deze mannen zouden tot het einde toe trouw blijven, maar onder hen was ook Brigham Young, die later Joseph Smiths opvolger werd als president van de kerk. Niet lang na hun ordening, werden de nieuwe apostelen door Joseph Smith georganiseerd in een patroon van anciënniteit naar leeftijd. De lijst omvatte: Thomas B. Marsh, David W. Patten, Brigham Young, Heber C. Kimball, Orson Hyde, William E. McLellin, Parley P. Pratt, Luke S. Johnson, William B. Smith, Orson Pratt, John F. Boynton en Lyman E. Johnson.

Ook de eerste zeventig werden in februari 1835 door Joseph Smith geroepen en georganiseerd met zeven presidenten over ieder quorum. De presidenten van het Eerste Quorum der Zeventig moesten leiding geven aan alle zeventigen, die de Twaalf moesten bijstaan in hun taak het evangelie aan de hele wereld te brengen. Openbaringen in de jaren 1832 en 1835 omschreven de verantwoordelijkheden van deze nieuwe priesterschapsambten. Deze openbaringen worden gevonden in afdeling 84 en afdeling 107 van de Leeren Verbonden.

Verdrijving uit Jackson County

Terwijl deze bestuurlijke ontwikkelingen plaatsvonden in Kirtland, raakten de heiligen in Missouri hun aanvankelijke claims op het land van Zion kwijt. In 1833 ontwierp Joseph Smith het plan voor de stad van Zion en haar tempels. De stad zou een vierkante mijl beslaan, met blokken van vier hectaren en vierentwintig tempels, twaalf in ieder van de twee blokken. Dit visioen van de hoofdstad van het millennium moest echter worden uitgesteld wegens de conflicten tussen de heiligen der laatste dagen en de eerdere bewoners van Missouri.

De oorspronkelijke niet-mormoonse

grensbewoners voelden zich bedreigd door de toevloed van mormoonse kolonisten. De heiligen waren snel land aan het kopen en zouden weldra de Missourianen in aantal overtreffen. Dan zouden de mormonen overheersen in het zakenleven en bij de verkiezingen. Bovendien wantrouwde de plaatselijke bevolking de godsdienstige leerstellingen van de mormonen aangaande de vergadering van Zion, toewijding en nieuwe openbaringen. Veel van de mormoonse bekeerlingen waren afkomstig uit het noordoosten van de Verenigde Staten, terwijl vele van de vroege Missourianen trouw waren aan de maatschappelijke instellingen van het zuiden, waaronder de slavernij.

De burgers van Missouri waren bijzonder gevoelig wat betreft het vraagstuk van de vrije zwarten en de staatswet beperkte hun toegang tot Missouri. Dit was het grootste geschilpunt toen vijandelijkheden tegen de mormonen losbarstten in juli 1833. Al een aantal maanden daarvoor, hadden bepaalde invloedrijke Missourianen getracht manieren te vinden om zich te ontdoen van hun ongewenste burens. Zij verspreidden anti-mormoonse lectuur en veroordeelden de grootspraak van enkele overijverige heiligen, die rondbazuinden dat de niet-mormoonse bevolking zou worden gedwongen hun landerijen te verlaten. In de maand juli stond er in het dagblad van de kerk, *The Evening and Morning Star*, een artikel waarin de beperkingen van de staat Missouri ten opzichte van de immigratie van vrije zwarten werden uitgelegd. De Missourianen interpreteerden het als een aanmoediging tot immigratie en derhalve een bedreiging voor hen die er slaven op na hielden. De redacteur van het dagblad, William W. Phelps, zorgde in allerijl voor een toelichting, maar een aantal woedende burgers waren al bij elkaar gekomen om een manifest of „geheime constitutie” op te stellen, waarin

werd aangedrongen op de verdrijving van de heiligen.

Later in de maand hielden de Missourianen openbare vergaderingen om bijval te verkrijgen voor hun ultimatum. Zij riepen de heiligen op om hun landerijen en zaken te verkopen en de staat Missouri te verlaten. Toen de plaatselijke leiders van de kerk het plan afwezen, vernielden de ongeduldige Missourianen de drukkerij en vielen vervolgens nog andere mormoonse bedrijven aan. Edward Partridge en Charles Allen werden midden in de stad in de teer en veren gerold. Drie dagen later werden de leiders van de kerk door een bende met geweren in de aanslag gedwongen hun handtekening te zetten onder een belofte om tegen het volgend voorjaar alle mormoonse eigendommen te ontruimen.

De leiders van de kerk te Jackson County vroegen de gouverneur van de staat Missouri, Daniel Dunklin, om bescherming. De ambtenaren van de staat raadden de heiligen aan hulp te zoeken middels de plaatselijke rechtbanken, hetgeen zij ook deden. Tegelijkertijd maakten zij bekend dat zij voornemens waren om hun huizen en bezittingen te verdedigen en begonnen zich van wapens te voorzien. De Missourianen legden deze handeling uit als een schending van de mormoonse belofte om te vertrekken. Op 31 oktober vond de eerste van verscheidene vergeldingsacties tegen de heiligen plaats. Ongeveer vijftig mannen vielen een nederzetting aan langs de Big Blue River dertien kilometer ten westen van Independence; zij verwoestten de huizen en geselden een aantal mannen. Binnen een week reageerden mormoonse inwoners van Independence op dreigingen die tegen hen waren geuit door van hun huizen te vluchten. Tijdens een schermutseling bij de Big Blue op 4 november, sneuvelden er mannen aan beide zijden in een vuurgevecht.

Lilburn W. Boggs, luitenant-gouverneur van Missouri, en inwoner van Independence, trad op als bemiddelaar tussen de elkaar bestrijdende groepen. Hij overreedde de heiligen om hun wapens neer te leggen en binnen tien dagen de county op vreedzame wijze te verlaten. De plaatselijke leiders van de kerk stemden met dit plan in, maar de molestatie hield aan. Mannen, vrouwen en kinderen pakten haastig hun eigendommen bij elkaar en verspreidden zich in verschillende richtingen op zoek naar een toevluchtsoord. Het grootste aantal stak in noordelijke richting de Missouri over naar Clay County (Missouri), waar de inwoners van Liberty, de voornaamste stad van dat gebied, hen onderdak, levensmiddelen en werk boden. De vluchtelingen betrokken verlaten slavenhutjes, bouwden zelf ruwe onderkomens en zetten tenten op. Toen het voorjaar aanbrak, pachtten zij grond en vonden werk.

De ontijdige verhuizing uit Jackson County was een grote zorg voor de profeet. Het had de heiligen niet alleen leed bezorgd, het had ook de plannen voor het vestigen van een centrale vergaderplaats verstoord. Hij raadde de bannelingen aan hun strijd om hun eigendommen terug te krijgen en om schadevergoeding voor het gerecht voort te zetten. De heiligen verzochten de gouverneur van Missouri om een militair geleide terwijl zij hun huizen weer in bezit namen. Hij stemde toe, maar liet weten dat deze zou bestaan uit de vijandige militie van Jackson County. Molestatie van de getuigen voor de rechtbank deed de leiders van de kerk ook die actie staken. Zij richtten een verzoekschrift aan Andrew Jackson, president van de Verenigde Staten, maar de regering in Washington was ten eerste gebonden aan het beleid en kon zich niet met de zaken van de staat bemoeien. Federale ambtenaren waren niet bereid tussen beide te komen in plaatselijke aan-

gelegenheden. In plaats daarvan verwezen zij de zaak terug naar de staat Missouri.

Terwijl deze pogingen tot beroep werden ondernomen, organiseerde Joseph Smith een vrijwilligersleger van heiligen der laatste dagen om te helpen bij de verlossing van het land van Zion. Tegen februari 1834 had hij een voorhoede aangeworven uit het gebied van Kirtland en het oosten van de Verenigde Staten. Andere eenheden voegden zich later bij de 1600 kilometer lange trek naar Missouri. De 205 vrijwilligers, die bekend stonden als Zions kamp, waren van plan samen te werken met de plaatselijke militia in Missouri om de belofte van gouverneur Dunklin van een vreedzame geleide voor de mormoonse bannelingen waar te maken. De gouverneur trok zijn aanbod echter in. Hij was bang dat als hij samenwerkte met de heiligen der laatste dagen, de ontevreden Missourianen een burgeroorlog zouden ontketenen. In plaats daarvan spoorde hij de heiligen aan hun omstreden landerijen te verkopen en ergens anders heen te gaan.

Vertegenwoordigers van beide kanten kwamen op 16 juni 1834 bij elkaar in het gerechtsgebouw van Liberty. Woordvoerders van de kerk boden aan de oude kolonisten uit te kopen, maar dit aanbod werd afgeslagen. De heiligen waren evenmin bereid tot verkoop, en aldus raakten de onderhandelingen in een impasse. Enkele dagen later, in het laatste kamp van Zions kamp aan de Fishing River, even buiten Jackson County (Missouri) ontving Joseph Smith een openbaring waarin de heiligen werd geïnstrueerd hun pogingen om hun landerijen terug te krijgen tijdelijk uit te stellen. Een week later ontloosde hij de vrijwilligers. Velen van hen reisden in kleine groepjes terug naar Kirtland (Ohio) terwijl anderen in Missouri bleven.

De Missouri-heiligen bleven twee jaar in

Clay County (Missouri). Toen de oorspronkelijke bewoners bezwaren begonnen te maken tegen hun blijvende vestiging, hielp de staat bij het bepalen van weer een andere verblijfplaats. Deze keer betrokken de heiligen een dun bevolkt gebied verder naar het noorden. Met de instemming van de plaatselijke politici, creëerde de regering twee nieuwe counties in Missouri. Langs Shoal Creek in de nieuwe Caldwell County, bouwden de heiligen de stad Far West. Deze plaats werd de nieuwe vergaderplaats in het westen voor de heiligen en binnen twee jaar woonden er haast vijfduizend leden van de kerk. Far West had haar eigen winkels en smidsen, hotels, drukkerij en scholen. Elders in Caldwell County en in de tweede nieuwe county, die Daviess County heette, stichtten de heiligen verschillende kleine gemeenschappen. Een daarvan was Adam-on-di-Ahman, die in het voorjaar van 1838 werd gesticht. Er werden zowel in Far West als in Adam-on-di-Ahman tempel terreinen gekozen, maar geen van beide tempels werd gebouwd wegens het optreden van het gepeupel en de uiteindelijke verdrijving van de heiligen uit de staat Missouri.

De pogingen om zich opnieuw in Missouri te vestigen en de daaruitvolgende onzekerheid van de mormoonse plannen, maakten het twee keer zo belangrijk voor de heiligen om een duurzaam mormoons centrum te Kirtland te handhaven en een tempel af te bouwen. Maar de moeilijkheden in verband met afvalligheid en de economische toestand te Kirtland namen de heiligen in het midden van de jaren dertig geheel in beslag. Uiteindelijk zou Kirtland worden prijsgegeven, tezamen met de andere nederzettingen in het noorden van Missouri, en zou toevlucht worden gezocht in Nauvoo (Illinois).

(Wordt vervolgd.)

WIJ WORDEN GELEID DOOR OPENBARING

Door Wilford Woodruff

Opmerkingen gemaakt door president Wilford Woodruff op de conferentie van de ring Cache, gehouden te Logan (Utah) op 1 november 1891.

V oordat ik vanochtend naar de vergadering kwam, heb ik met veel belangstelling enkele schilderijen bestudeerd bij broeder Mozes Thatcher thuis - „Christus voor Pilatus,” en „Christus op de Calvarieberg.” Toen ik er zo naar keek, dacht ik bij mezelf dat de Heiland, zoals broeder Joseph F. Smith had gezegd, stellig beneden alles was nedergedaald. (Zie LV 88:6.) Hij kwam hier op aarde, werd uit een vrouw geboren, in een bedeling die door de Vader was vastgesteld en ontving een sterfelijk lichaam . . . Denk eens een ogenblik na over de korte tijd dat Hij in het vlees arbeidde na zijn aanstelling door de Vader - drieëneenhalf jaar. Kijk eens naar het lijden dat Hij doorstond, het werk dat Hij verrichtte het organiseren van de kerk van God, het aanstellen van de twaalf apostelen, van de zeventig . . . , en enkele discipelen die Hem in die periode volgden. Bedenk dan dat niet alleen Hijzelf werd veroordeeld en gekruisigd, waarbij Hij zijn bloed vergoot voor de verlossing van de wereld, maar dat elk van zijn apostelen ter dood werd gebracht wegens Gods woord en het getuigenis van Jezus Christus, behalve Johannes de Openbaarder. Hem konden zij niet doden, daar de Heer hem had aangewezen om te leven; anders was hij net als de anderen omgebracht. Terwijl ik zo keek naar de Heiland, vastgenageld aan het kruis, . . . dacht ik aan onze eigen

omstandigheden in deze bergen. We hebben zestig jaar doorgemaakt als een volk, en waarom heeft u vandaag het Presidium bij u? Waarom heeft u apostelen in uw midden, die na zestig jaar in alle vrijheid op straat lopen? Waarom zijn er meer dan tweehonderdduizend heiligen der laatste dagen vergaderd in deze valleien van de bergen, te midden van een generatie van zestigmiljoen mensen? Dit zijn vragen die in de gedachten van de heiligen der laatste dagen dienen te worden beantwoord. Al deze dingen, broeders en zusters, hebben een betekenis. Wij leven in een andere bedeling, en in zekere zin onder een verschillende orde van de dingen, dan de Heiland en de apostelen dat deden. Dat was een tijd van offerande. Die heilige mannen, die in die tijd het apostelschap droegen, waren bereid samen met de Heiland hun leven te geven, en hun leven was kort in vergelijking met de geschiedenis van Gods kerk in onze tijd. Zij werden allemaal omgebracht, op één na, en God nam hen bij Zich. Hij nam ook het priesterschap van de aarde en het bleef in de handen van God de Vader en zijn Zoon Jezus Christus tot het jaar 1829. Er gingen lange eeuwen voorbij. Miljoenen mensen werden geboren, leefden op aarde, stierven en gingen naar de geestenwereld, en niet één van hen, voor zover wij weten, had de macht om zich onder de mensen te bege-



ven en hen de verordeningen van het evangelie van leven en verlossing te bedienen. Er waren, zonder enige twijfel, miljoenen goede mensen, die handelden naar het licht dat zij bezaten. Er waren mannen zoals John Wesley (Engels theoloog, 1703-1791), Martin Luther (Duits hervormer 1483-1546), Wycliffe (Engels hervormer 1320-1384), Zwingli (Zwitsers hervormer, 1484-1531), Melancthon (Duits hervormer, 1497-1560), en duizenden anderen, die in hun tijd naar voren traden en overeenkomstig hun kennis en begrip het evangelie verkondigden. Maar zij hadden niet de macht te bedienen in enige verordening die van kracht was na de dood. Zij droegen niet het heilige priesterschap.

En nu, in onze tijd en generatie, zijn wij op een punt in de geschiedenis van de wereld gekomen dat dit priesterschap is hersteld. De Heer deed Joseph Smith opstaan. Hij kwam op het juiste moment op aarde. Hij organiseerde een kerk. Wie was Joseph Smith? . . . Hij was slechts een jongeling . . . onontwikkeld . . . wat de dingen van de wereld betreft. Maar hij was een reine man, een nazaat van Abraham, Izaak en Jakob. De oude patriarchen en profeten hadden over hem geprofeteerd. Het Boek van Mormon noemt zijn naam. Joseph Smith werd gedreven door de heilige Geest en werd, in antwoord op zijn gebeden, door de Vader en de Zoon bediend, en de Vader zei tegen hem: „Deze is Mijn geliefde Zoon - hoor Hem!” Hij luisterde nauwgezet naar de woorden van Jezus Christus, en bleef dit doen totdat hij, evenals de Heiland, ter dood werd gebracht. Ik moet zeggen dat ik eerst niet kon begrijpen waarom het werd toegestaan dat de profeet en zijn broer Hyrum uit ons midden werden gerukt. Maar Joseph Smith werd door het goddelijk gebod en door de macht en openbaringen van de hemel geordend en legde het fundament van

deze grote bedeling en volheid der tijden. Hij werd in de wereld gebracht en geordend om deze kerk van Christus voor de laatste keer op deze aarde te organiseren, en haar voor te bereiden op de komst van de Zoon des Mensen. En toen ik er na zijn dood over nadacht, kreeg ik de overtuiging dat hij bestemd was om te sterven - zijn bloed te vergieten als een getuigenis tot deze bedeling . . . Zoals ik al gezegd heb, was Joseph Smith een ongeletterd man; maar daarna waren de engelen - apostelen die op aarde hadden geleefd in de tijd van Christus, zijn docenten en instructeurs. Hij was in een staat waarin hij getuigenissen en leringen van mannen ontving die de wereld niet ontving; en hij bezat de macht de kerk te organiseren op een wijze waartoe de gehele christelijke wereld tezamen niet in staat was. Waarom? Omdat, ongeacht hoe rijk of geleerd hij is, een man niet iets kan geven dat hij niet bezit. Zij hadden niet de macht om deze kerk te organiseren, omdat zij het priesterschap niet bezaten. Maar Joseph Smith bezat dat priesterschap wel en had de macht om de kerk te organiseren.

Vanaf die dag tot op heden is de kerk blijven groeien, ondanks het feit dat de leden zijn vervolgd, verdreven van huis en haard en dat hun bezittingen werden vernield. Miljoenen gevallen geesten, tezamen met miljoenen van het mensengeslacht, hebben tegen deze kerk gestreden, maar zij hadden niet de macht haar te verdelgen. Waarom niet? Omdat de Almachtige haar voortbestaan had vastgesteld . . .

Ik dank God dat wij in zo'n tijd leven, dat wij de macht hebben om Zion op te bouwen en de woorden van de profeten te vervullen. De inwoners van de aarde moeten gewaarschuwd worden. Dat is de reden dat wij hier zijn . . .

De Heer heeft de zwakke dingen der wereld gekozen om dit volk te leiden. Joseph Smith was nog maar een jonge man



De Heer is met ons, en is dat vanaf het begin geweest.

Deze kerk is nog geen enkele dag geleid zonder openbaring.

En Hij zal haar nooit verlaten. Het geeft niet wie er leeft of sterft, of wie er geroepen wordt om deze kerk te leiden, zij moeten het doen door de inspiratie van de almachtige God.

Wilford Woodruff op 46-jarige leeftijd

toen hij stierf nog geen veertig jaar oud. Hij leefde bijna veertien jaar na het organiseren van de kerk. President Brigham Young volgde hem op. Wie was Brigham Young? Hij was schilder en glazenmaker. Hij was een eenvoudig man. Maar de Heer riep hem om dit volk te leiden. U kent Brigham Young. U weet wat hij tot stand heeft gebracht en de geest die met hem was. De Heer was met hem, en hij ging voort zijn volk te leiden door de macht van God en door de openbaringen van Jezus Christus. Hij legde het fundament van een groot werk in deze bergen van Israël . . .

Wat was John Taylor? Hij was houtdraaier en leidde de kerk een hele tijd. Wilford Woodruff was molenaar en boer; meer heeft hij nooit bereikt, wat deze wereld betreft. Dit is zo ongeveer de manier waarop de Heer deze mannen gekozen heeft. God heeft altijd de zwakke dingen van deze aarde gekozen. Hij liet Abraham in zijn tijd de geesten zien die in zijn tegenwoordigheid woonden, „en onder al dezen waren er velen der edelen en

groten;” en God zei tegen Abraham, „Dezen zal Ik tot Mijn regeerders maken, . . . En Hij zeide tot mij: Abraham, gij zijt een hunner; gij waart gekozen, voordat gij werd geboren.” Abraham stond bij de aanvang aan het hoofd van Israël. Hij is onze grote voorvader. God verwekte de Heiland door de lendenen van Abraham.

De heiligen der laatste dagen moeten niet het idee krijgen dat de Heer zijn volk verlaten heeft, of dat Hij zijn gedachten en wil niet openbaart; want een dergelijk idee is niet juist. De Heer is met ons, en is dat vanaf het begin geweest. Deze kerk is nooit een enkele dag geleid zonder openbaring. En Hij zal haar nooit verlaten. Het geeft niet wie er leeft of sterft, of wie er geroepen wordt om deze kerk te leiden, zij moeten het doen door de inspiratie van de almachtige God. Als zij het niet op die manier doen, zullen zij het helemaal niet kunnen doen. De Heer zal in deze laatste dagen niet te kort schieten en Hij zal alles vervullen wat Hij middels zijn profeten en apostelen beloofd heeft, tot-

dat Zion in al zijn heerlijkheid verrijst en de bruid, de echtgenote van het Lam, wordt voorbereidt op de komst van de grote Bruidegom.

Ik heb verleden zondag in Brigham City een aantal opmerkingen gemaakt over ditzelfde beginsel - openbaring. Als u het leven van Brigham Young leest zult u nauwelijks een openbaring vinden waarin hij zei, „Aldus zegt de Heer;” maar de heilige Geest was met hem; hij onderwees door inspiratie en door openbaring; maar op één uitzondering na gaf hij die openbaringen niet in de vorm zoals Joseph dat deed; want zij werden niet opgeschreven en gegeven als openbaringen en geboden aan de kerk met de woorden en in de naam van de Heiland. Joseph zei bijna iedere dag van zijn leven „Aldus zegt de Heer” bij het leggen van het fundament van dit werk. Zij die hem opvolgden hebben het echter niet altijd nodig geacht te zeggen „Aldus zegt de Heer;” desalniettemin hebben zij het volk geleid door de macht van de heilige Geest; en als u wilt weten wat dat is, lees dan de eerste zes verzen van afdeling 68 van de Leer en Verbonden, waar de Heer Orson Hyde, Luke Johnson, Lyman Johnson en William E. McLellin opdracht gaf het evangelie aan de mensen te gaan verkondigen naargelang zij door de heilige Geest ertoe bewogen werden.

„En wat zij ook zullen spreken, wanneer zij door de heilige Geest worden gedreven, zal Schrift zijn, de wil des Heren, de zin des Heren, het woord des Heren, de stem des Heren, en de kracht Gods tot zaligheid.” (LV 68:4.)

Het is door die macht dat wij Israël hebben geleid. Door die macht dat president Brigham Young de kerk presideerde en haar leidde. Door dezelfde macht presideerde en leidde president John Taylor de kerk. En dat is de manier waarop ik heb gehandeld naar beste kunnen, in die capaciteit. Ik wil niet dat de heiligen der

laatste dagen hieruit zouden opmaken dat de Heer niet met ons is en dat Hij ons geen openbaringen geeft; want Hij geeft ons wel degelijk openbaring en zal dit blijven doen totdat dit tijdperk ten einde is.

Ik heb de laatste tijd enige openbaringen ontvangen, hele belangrijke openbaringen voor mij, en ik zal u vertellen wat de Heer tegen mij heeft gezegd. Laat mij uw gedachten voeren naar hetgeen het manifest wordt genoemd. De Heer heeft mij door openbaring laten weten dat er vele leden van de kerk zijn in geheel Zion, die in hun hart pijnlijk beproefd worden wegens het manifest en ook wegens het getuigenis van de president van deze kerk en van de apostelen ten overstaan van de kanselier. Sinds ik die openbaring heb ontvangen, heb ik van velen gehoord die hierin beproefd worden, hoewel mij voordien niets hierover bekend was. Welnu, de Heer heeft mij een gebod gegeven en ik heb aan dat gebod gehoor gegeven in de conferentie te Brigham City



Op deze foto uit 1896 komen vier generaties Woodruffs voor.

afgelopen zondag, en ik zal dat vandaag nog eens doen. De Heer heeft mij gevraagd de heiligen een vraag te stellen en Hij heeft mij ook gezegd, dat als zij luisteren naar wat ik zeg en de vraag die hen wordt gesteld beantwoorden door de geest en de macht van God, zij in deze zaak allen hetzelfde antwoord zullen geven. De vraag is deze: Welke koers kunnen de heiligen beter volgen - trachten het meervoudig huwelijk te blijven uitoefenen, terwijl het tegen de wet van het land is en met de tegenstand van zestigmiljoen mensen, en ten koste van de confiscatie en het verlies van alle tempels en het stopzetten van alle verordeningen die daar plaatsvinden, zowel voor de levenden als de doden, en de gevangenneming van het Eerste Presidium en de Twaalfen van de gezinshoofden in de kerk, en de verbeurdverklaring van het persoonlijk bezit van onze mensen (en al deze dingen op zich zouden ook een eind maken aan het meervoudig huwelijk), of, nadat wij het nodige hebben gedaan en geleden omwille van onze trouw aan dit beginsel, ermee op te houden en ons aan de wet te onderwerpen, waardoor de profeten en de apostelen en de vaders thuis kunnen blijven, zodat zij de mensen kunnen onderwijzen en het werk in de kerk kunnen verrichten en zij, omdat de tempels dan in handen van de heiligen blijven, de verordeningen van het evangelie, zowel voor de levenden als voor de doden, kunnen bedienen?

De Heer liet mij door middel van een visioen en door openbaring zien wat er precies zou gebeuren als wij niet met deze praktijk ophielden. Als wij er niet mee opgehouden waren, zou er geen werk zijn geweest voor broeder Merrill, voor broeder Edlefsen, voor broeder Roskelley, voor broeder Leishman, of voor wie dan ook van de mannen in deze tempel te Logan, want er zouden nergens in Zion verordeningen worden verricht. Er zou

in heel Israël verwarring heersen en vele mannen zouden gevangen worden gezet. Dit ongeluk zou de hele kerk hebben getroffen en wij zouden gedwongen zijn een eind te maken aan de praktijk. De vraag is dus deze: moet het meervoudig huwelijk op deze manier worden stopgezet, of op de manier die de Heer ons heeft geopenbaard, waardoor de profeten en apostelen en vaders vrije mannen blijven, de tempels in onze handen blijven, zodat de doden verlost kunnen worden? Een groot aantal van hen is reeds door dit volk bevrijd uit de gevangenis in de geestenwereld. Moet dit werk doorgaan of worden stopgezet? Dit is de vraag die ik de heiligen der laatste dagen voorleg. U moet zelf beslissen. Ik ga er geen antwoord op geven, maar ik verzeker u dat dit onze toestand zou zijn geweest als wij niet op deze manier te werk waren gegaan.

Ik weet dat er een behoorlijk aantal mannen, waaronder waarschijnlijk een aantal leiders, beproefd zijn en het gevoel hebben gehad dat president Woodruff de Geest Gods kwijt was en op het punt stond om afvallig te worden. Welnu, ik wil dat u goed begrijpt dat de Geest hem niet verlaten heeft en evenmin bezig is afvallig te worden. De Heer heeft mij verteld wat ik precies moet doen en wat de gevolgen zouden zijn als wij het niet deden. Vrienden van buiten de kerk hebben een dringend beroep op mij gedaan om stappen te ondernemen met betrekking tot deze zaak. Zij wisten dat de regering vastbesloten was een bepaalde koers te volgen. Dit gevoel hebben zekere leden van de kerk ook min of meer te kennen gegeven. Ik zag wat er precies zou gebeuren als er niet iets werd gedaan. Ik ervaar deze geest al een hele tijd. Maar ik wil u van het volgende verzekeren: Ik zou alle tempels en het gebruik ervan uit handen hebben gegeven, ik zou zelf naar de gevangenis zijn gegaan en alle andere

mannen gevangen hebben laten zetten, als de God des hemels mij niet had geboden datgene te doen wat ik heb gedaan; en toen het uur kwam dat mij geboden werd dat te doen, was alles volkomen duidelijk voor me. Ik begaf mij voor de Heer en schreef wat de Heer mij gebod te schrijven, en legde het voor aan mijn broederen - sterke mannen zoals broeder George Q. Cannon, broeder Joseph F. Smith en de Twaalf Apostelen. Ik zou evengoed kunnen proberen een heel leger met banieren en al van zijn koers af te wenden, dan hen af te wenden van een koers die zij als de juiste beschouwen. Deze mannen waren het echter met mij eens en vervolgens waren tienduizenden heiligen der laatste dagen het ook met mij eens. Waarom? Omdat zij daartoe werden gedreven door de Geest Gods en door de openbaringen van Jezus Christus.

Ik leg deze dingen aan u voor, zodat u ze kunt overwegen. De Heer is met ons bezig. Hij doet hier dingen die u niet begrijpt. Bid over deze zaken. Maak u niet ongerust; tob er niet over.

Het verheugt mij dat God zijn evangelie aan ons heeft geopenbaard. Het verheugt mij dat ik in een tijd leef dat Gods kerk op aarde is. Er zijn profeten en apostelen onder ons geweest. Zij hebben hier in het vlees gearbeid en vele zielen gered. Zij zijn gestorven en zijn naar de geestenwereld gegaan. Joseph Smith draagt de sleutelen van deze bedeling. Hij zal ze tot in alle eeuwigheid dragen, ongeacht wie hem als president van de kerk opvolgt. De Heer heeft ons macht gegeven om hier te komen en tempels te bouwen. We hebben drie tempels in deze bergen opgericht en velen van de doden zijn daarin verlost en zullen deelhebben aan de eerste opstanding. Wij behoren de Heer derhalve dankbaar te zijn. Wij willen in deze tempels blijven werken. Wij willen dat zij in handen zijn van de heiligen der laatste

dagen. Wij willen dat onze broeders en zusters daar heen blijven gaan om de doden te verlossen en de levenden te zegenen. De Heer zal voor u en voor uw gezinnen zorgen. Hij zal voor Zion en voor deze generatie zorgen. En Hij zal alles volbrengen zoals Hij gezegd heeft. Ik zeg: God zegene u. En Hij zal u zegenen als u naar zijn raad luistert.

Ik wil dat de heiligen der laatste dagen ophouden met mopperen en klagen over de voorzienigheid van God. Vertrouw op God. Doe uw plicht. Denk er aan te bidden. Vergroot uw geloof in de Heeren ga te werk om Zion op te bouwen. Alles zal in orde komen. De Heer zal zijn volk bezoeken en Hij zal zijn werk verkorten in gerechtigheid, opdat niet al het vlees zal worden verdelgd. Ik zeg u, let op de tekenen der tijden en bereid u voor op hetgeen nog moet komen. God zegene u. Amen.

ZIONS KAMP

Door Ronald W. Walker

De mars van Zions kamp was niet gemakkelijk voor de 200 mannen die in 1834 3200 kilometer door Amerika liepen, 1600 kilometer heen en nogeens diezelfde afstand terug. Brigham Young herinnerde zich de moeizame tocht van Ohio en Missouri en daarna weer terug - vijftig à vijfenzestig kilometer per dag, drie maanden lang. De bagagewagens moesten regelmatig uit de modder worden getrokken. Dikwijls waren er twintig of dertig man nodig om een wagen een heuvel op te krijgen. De sterken moesten

de zwakken en kreupelen terzijde staan. „Ik kon mij haast nooit eerder dan een uur of elf, twaalf's avonds ter ruste begeven,” herinnert ouderling Young zich, „en we stonden de volgende ochtend altijd heel vroeg op.” De reveille werd tussen drie en vier uur 's ochtends geblazen. (Journal of Discourses 4:101, 102.)

Het was voor iedereen een tijd om te leren en zijn vastberadenheid op de proef te stellen. Op een keer raadde Joseph Smith de mannen aan geen enkel dier te doden, behalve wanneer zij hun honger moesten stillen. „Wanneer de mens zijn boosaardige neigingen overwint en ophoudt met het verdelgen van het dierenras, kunnen de leeuw en het lam tezamen leven.” (Documentary History of the Church, 2:71,72.)

Brigham Young luisterde naar de profeet Joseph en leerde. Op een keer, toen ouderling Young zijn slaapdeken op het hoge, dikke prairiegras uitspreidde, werd hij bedreigd door een kronkelende ratelslang. Brigham riep een vriend en zei tegen hem, „Neem deze slang en draag haar weg en vertel haar niet meer terug te komen; en zeg dat ze haar soortgenoten moet waarschuwen vanacht niet in ons kamp te komen, opdat zij niet worden gedood.” Zijn metgezel raapte de slang op en droeg haar een eind het kamp uit zonder gebeten te worden. (Journal of Discourses 17:40.)

Brigham Youngs natuurlijke capaciteiten brachten hem op de voorgrond. Hij werd gekozen als een van de kapiteins van het kamp. Hij predikte dikwijls. Af en toe werd hij uitgezonden om te foerageren voor het kamp. Hij sloeg het leiderschap van Joseph Smith altijd nauwlettend gade en hij deed ervaring op. Niet alle mannen echter gaven zich zonder gemor over aan de leiding van de profeet. De moeilijkheden van de mars deden de mannen die geestelijk zwak stonden klagen, „We hadden te kampen met onrusti-

ge, lastige en ontevreden geesten,” herinnert Brigham Young zich. „Dit was de eerste keer dat wij als een groot gezelschap reisden . . . Broeder Joseph leidde, gaf raad en bestuurde het gezelschap en trad flink op tegen deze moeilijke te regeren, kwaadaardige personen.” (Journal of Discourses 10:20.)

De onenigheid nam toe toen Zions kamp er niet in slaagde de heiligen te Missouri te helpen. Het oorspronkelijke plan had geluid dat de staatsmilitie de mormonen zou beschermen terwijl zij hun landerijen in Jackson County weer in bezit namen en dat Zions kamp vanuit Kirtland zou reizen om de heiligen te verdedigen nadat zij weer op hun eigen grond waren teruggekeerd. Maar op het laatste moment had de gouverneur van Missouri de militia toch niet opgeroepen. Liever dan de Missourianen aan te vallen, ontving Joseph Smith opdracht van de Heer het kamp te ontbinden en terug te keren naar Ohio.

Bij zijn terugkomst in Kirtland werd Brigham Young door velen aangevallen omdat hij met het kamp was meegegaan. Hij weet nog hoe zij vroegen, „Wie is er nou beter van geworden? Als het werkelijk in opdracht van de Heer was, welk doel stond Hem dan voor ogen?” Maar Brigham Young wist hoeveel waardevolle ervaringen hij had opgedaan. „Ik zei tegen deze broeders dat ik heel goed betaald werd - betaald met hoge rente - ja, dat mijn beker overvol was met de kennis die ik ontvangen had door samen met de profeet te reizen.” (Journal of Discourses 10:20.)

Enkele maanden later ontving Joseph Smith een openbaring waarin hem werd opgedragen een Quorum der Twaalf te organiseren. Op 14 februari 1835 was Brigham Young een van de gekozenen. Hij had zich aan Joseph en aan de Heer bewezen door zijn ijver tijdens de mars van Zions kamp.

Nieuwe instructies voor het werk voor de doden

Een gesprek tussen broeder George H. Fudge, directeur van de afdeling genealogie, en een vertegenwoordiger van de *Ensign*.



In augustus 1977 maakte president Spencer W. Kimball de volgende opmerking: „Ik voel mij evenzeer gedrongen tot bevordering van het tempelwerk voor de doden als van het zendingswerk onder de levenden daar dit in de grond van de zaak op hetzelfde neerkomt. Ik heb dan ook tegen mijn broederen van de algemene autoriteiten gezegd dat dit werk voor de doden steeds in mijn gedachten is . . . Wij sporen u als enkelingen en als gezinnen, groot en klein, onvoorwaardelijk aan om dit werk voort te zetten.” (*Ensign* van oktober 1977, blz. 82.)

Ensign: Op de regionale vergadering van afgelopen juni werd bekendgemaakt dat er volgend jaar zal worden begonnen met een uitgebreid genealogisch programma. Kunt u ons het een en ander over deze verandering vertellen?

Broeder Fudge: Het huidige vier-generatieprogramma heeft de heiligen in de gelegenheid gesteld om vertrouwd te raken met de gezinslijsten en het optekenen van genealogische gegevens. Het heeft ervoor gezorgd dat deze gegevens in de archieven van de kerk terechtkwamen, zodat veel genealogisch en tempelwerk kon worden gedaan.

Er staan ons nu nieuwe technieken ter

beschikking die ons kunnen helpen de doelen van de Heer sneller en nauwkeuriger te bereiken. Als wij deze niet zouden aanwenden voor het tot stand brengen van het werk des Heren, zouden wij in gebreke blijven.

In het verleden werd iedereen de verantwoordelijkheid gegeven om zoveel mogelijk gezinslijsten in te vullen, maar tenminste van vier generaties. Die manier van namen zoeken heeft het schrijven van vele brieven gevergd en er moest over de hele wereld worden gereisd, hetgeen veel tijd en geld heeft gekost - en veel daarvan is onproductief geweest. Tegelijkertijd heeft misschien een ander familielid tijd en geld besteed om dezelfde gegevens te weten te komen. Wanneer beiden klaar waren met hun onderzoek en hun lijsten naar de afdeling genealogie hadden gestuurd, bleken ze elkaar dikwijls tegen te spreken. Welnu, deze onnauwkeurigheid kan niet worden geaccepteerd. Met zoveel werk nog voor de boeg, kunnen we geen tijd meer besteden aan dubbel werk.

Ensign: Welke veranderingen worden er in het programma aangebracht?

Broeder Fudge: Iedereen wordt voortaan gevraagd samen te komen met zijn

broers, zusters en ouders ten einde de gegevens op de gezinslijsten te vergelijken, de nauwkeurigheid ervan te controleren, waarna één lid van het gezin een definitief, nauwkeurig exemplaar van de stamboomlijst voor vier generaties, tezamen met de gezinslijsten, naar de afdeling genealogie te Salt Lake City stuurt. Aldoende komt het gezin tezamen met verwanten van vaders- en moederskant (ooms, tantes en grootouders) om de nauwkeurigheid van de gegevens te controleren van die en van de vorige generaties.

Als er tijdens verder zoeken nieuwe gegevens worden ontdekt waardoor er een verandering moet worden aangebracht in de stof die reeds werd ingediend, dan is ieder gezin verantwoordelijk voor het verwittigen van de afdeling genealogie van toevoegingen of correcties die op de lijsten moeten worden aangebracht.

Het huidige vier-generatieprogramma voor enkelingen eindigt in december 1978, waarna het vier-generatieprogramma voor gezinnen gelijk van start gaat. De nieuwe gezinslijsten en stamboomlijsten kunnen vanaf juli 1979 worden geaccepteerd.

Nieuwe gegevens verder terug dan de vierde generatie worden wel geaccepteerd, maar zijn niet langer verplicht. In plaats daarvan voelt de kerk zich verantwoordelijk om een aanvang te maken met een kolossaal programma voor het verzamelen en extraheren van gegevens ten einde namen klaar te maken voor het tempelwerk.

Ensign: Wat houdt dit verzamel- en extractieprogramma in?

Broeder Fudge: Wij zijn in het bezit van vijftienhonderd camera's, waarmee in vijftien landen de registers worden gefotografeerd. Er worden per jaar tussen de veertig- en de vijftig miljoen bladzijden afgewerkt. Daarna worden de gegevens geclassificeerd en gecatalogiseerd.

De gegevens moeten uit de registers worden geëxtraheerd, verwerkt en naar de tempels gestuurd, zodat de verordeningen verricht kunnen worden. Om dit te verwezenlijken, zijn we nu begonnen met genealogische extractieprogramma's in de ringen van de kerk.

Wij schatten dat er op 't ogenblik ongeveer 900 extracteurs nodig zijn om één camera-operateur bij te houden. Als wij nu vijftienhonderd camera's in bedrijf hebben, - en het zullen er in de komende jaren nog veel meer worden - zullen we vele extracteurs nodig hebben om gelijke tred te houden met hetgeen er op dat ogenblik wordt gefotografeerd en met hetgeen reeds is gefotografeerd.

Ensign: Voor sommige mensen zal dit klinken alsof het genealogische werk onpersoonlijk wordt. Hebben we onszelf in het verleden in zekere zin niet aangemoedigd om te denken dat het opsporen van *mijn* voorouders *mijn* verantwoordelijkheid is?

Broeder Fudge: Jazeker, maar naarmate de intensiteit en het tempo van het werk toenemen, heeft de Heer de Broeders doordrongen van een grote waarheid; wij hebben allemaal dezelfde voorouders! Wij stammen bijvoorbeeld allemaal van hetzelfde paar af, Adam en Eva, maar onze stamboomlijsten grijpen lang voor dat we Adam bereikten al in elkaar. Reeds na enkele generaties zijn uw voorouders ook de voorouders in directe linie van vele andere mensen.

Wanneer de leden van de kerk dit begrijpen, zullen we allemaal betrokken willen worden bij een programma van wederzijdse activiteit waarbij ù de namen van sommige van mijn voorouders vindt en ik de namen van een aantal van uw voorouders. Misschien zijn we ringen of werelddelen - van elkaar verwijderd. Maar het gemeenschappelijke gevolg zal zijn dat we allebei op een doelmatige wijze

bezig zijn met het redden van onze aardse en geestelijke verwanten.

De Heer wil dat wij deze taak volbrengen door gezamenlijk te werken, „als een kerk en als een volk,” even goed als enkelingen, „als Heiligen der Laatste Dagen.” (Zie LV 128:24.)

In zekere zin gebruiken we dezelfde werkwijzen bij ons zendingwerk onder de doden, als bij ons zendingswerk onder de levenden. Als ik geroepen was om een zendeling te zijn in Engeland, dan zou ik erheen gaan en iedereen onderwijzen die maar naar me wou luisteren. Ik zou „geen aannemer des persoons” zijn. Ik zou er niet heengaan om het evangelie alleen te onderwijzen aan die mensen die dezelfde achternaam hebben als ik, of die nauw aan mij verwant zijn.

We sturen evenmin zendelingen naar grote steden om één bepaalde persoon op te sporen, terwijl straat na straat met mensen die het evangelie zouden aanvaarden worden genegeerd. Maar zonder de hulp van de moderne technologie was dat toch de manier waarop wij in het verleden het genealogisch werk moesten doen. Nu heeft de Heer ons nieuwe werktuigen gegeven en de Broederen zeggen dat de tijd daar is om grote nadruk te leggen op ons zendingswerk onder de doden. Genealogie en zendingswerk zijn eigenlijk een en hetzelfde werk, dus waarom dan niet dezelfde beginselen en werkwijzen gebruiken!

Ensign: Als een van ons in een ring woonde die deelnam aan het extractieprogramma, hoe zou hij er bij betrokken kunnen raken?

Broeder Fudge: Daar wij gegevens verzamelen in vijandertig landen, zijn de lijsten hoofdzakelijk in andere talen dan het Engels. Een ring in Hamburg extraheert Duitse verslagen, terwijl een ring in Mexico verslagen extraheert die in het Spaans zijn gesteld.

Nadat bepaald is wie er voor dit werk

geschikt zou zijn, zal hij of zij door de ringpresident worden geroepen en aangesteld als een genealogisch zendeling van de ring. De ringpresident stelt vast hoeveel genealogische zendelingen zijn ring nodig heeft en hoeveel uren in de week iedere zendeling aan het werk moet besteden. Zij die geroepen zijn zullen worden geleerd het oude handschrift te lezen, zodat zij de inschrijvingen kunnen extraheren - kerstening, doop, huwelijk, overlijden enz. . . van de gefotografeerde registers.

Iedere inschrijving wordt door twee mensen geëxtraheerd. Wanneer de resultaten in een computer worden ingevoerd, vergelijkij deze gegevens. Als er tegenstrijdigheden verschijnen, zal het toetsenbord automatisch worden vergrendeld, waarna de tweede typist(e), een verificatietypist(e), onmiddellijk nagaat welke extractie de juiste gegevens bevat. Hierdoor wordt een grotere nauwkeurigheid van de verslagen verzekerd.

Ensign: Kan ieder lid zich opgeven om een paar uur in de maand gegevens te extraheren?

Broeder Fudge: Het is een zaak van opleiding. Wanneer we iemand opleiden, duurt het enkele weken voordat hij of zij voldoende bedreven is in het lezen van oude handschriften.

Ensign: Maar als iemand niet fungeert als extractor, heeft hij dan nog enige verdere verantwoordelijkheid nadat hij zijn eigen vier-generatielijsten heeft ingediend?

Broeder Fudge: Jazeker! Er zijn talrijke projecten waarbij de leden van de kerk kunnen worden ingeschakeld. Een ringpresident kan bijvoorbeeld zijn mensen grafstenen laten kopiëren en de gegevens uit gerechtelijke archieven laten overnemen, zodat mettertijd alle genealogische gegevens van enig belang worden verzameld en geïndexeerd door de mensen van dat gebied. Een dergelijk project moet

natuurlijk wel gecoördineerd worden. Vervolgens kan iedereen met voorouders in dat gebied rechtstreeks inzage van deze verslagen krijgen voor het samenstellen of verifiëren van zijn viergeneratielijsten.

Het indexeren van de gegevens is ook een belangrijke dienst die door de leden kan worden verricht, zodat iemand niet iedere keer alle rollen films hoeft na te gaan, maar meteen via de index naar de juiste film kan worden verwezen. Een van de belangrijkste activiteiten voor de leden zal zijn het verrichten van het verordeningswerk in de tempel voor de doden wier namen uit de registers worden geëxtraheerd. In juni 1977 begonnen we, in samenwerking met twee ringen in St. George (Utah), een proefproject. Met minder dan veertig mensen die als extracteurs werden geroepen, zijn deze twee ringen nu in staat om alle namen te verschaffen die de St. George tempel nodig heeft bij het huidige tempo van tempelactiviteit!

Het profetische verlangen van president Kimball dat ieder tempeldistrict alle namen verschaft voor zijn eigen tempel, zal weldra verwezenlijkt worden! En het is eenvoudig om zich voor te stellen hoe deze fase tot de volgende fase van tempelactiviteit voert, een groter aantal tempels en meer zendingswerk onder de levenden en de doden. Als kerk bevinden we ons temidden van de vervulling van profetie.

Wij gaan een reusachtige voorraad namen opbouwen voor het tempelwerk. Wij hebben alreeds een zeer groot aantal microfilms waaruit de gegevens kunnen worden geëxtraheerd, en er worden dagelijks nog meer registers gefilmd. Gemiddeld kan iemand twintig namen per uur extraheren. Naarmate er meer genealogische zendelingen worden geroepen, zullen we een voorraad namen opbouwen die klaar liggen voor het tempel-

werk. Vervolgens zal elk tempeldistrict zich bewust worden van de noodzaak om meer werk te verrichten in een hoger tempo. De priesterschapsleiders zullen merken dat het nodig is hun leden aan te moedigen om meer naar de tempel te gaan. Ik weet zeker dat wij getuige zullen zijn van een groter aantal diensten in de tempel, tempels die langer open zijn en van méér mensen die méér naar de tempel gaan.

Het is niet moeilijk ons de dag voor te stellen die door president Kimball werd voorzien, waarin onze tempels vieren-twintig uur per dag in gebruik zullen zijn en wanneer de aarde met tempels zal zijn bezaaid. Het filmen van de registers en het extraheren van de inschrijvingen zal deze toestand inluiden. Er zal grotere nadruk worden gelegd op het bouwen van nieuwe tempels en het bezoeken van de tempel. De enige manier waarop dit kan worden bereikt, is door het bundelen van de energie, de intelligentie en de talenten van de leden tot één gezamenlijke inspanning in plaats van te vertrouwen op individuele prestaties.

Ensign: Wordt er iets gedaan om het verwerken van de namen voor het tempelwerk te bespoedigen, nadat zij zijn geëxtraheerd,?

Broeder Fudge: Er worden in de overzeese tempeldistricten tempel service-centra gevestigd die een groot aantal van de werkzaamheden die voorheen door de afdeling genealogie werden verzorgd zullen overnemen. Nu dat er bijvoorbeeld een tempel service-centrum functioneert in Brazilië, hoeven de Braziliaanse heiligen hun gezinslijsten en inzendingsformulieren niet meer eerst naar Salt Lake City te sturen om aldaar te worden verwerkt, te wachten totdat ze terug naar Brazilië worden gestuurd, om ten slotte de gegevens weer naar Salt Lake City te sturen wanneer het tempelwerk uiteindelijk is uitgevoerd. Zij kunnen voortaan

hun lijsten ter plaatse verwerken, het tempelwerk daar doen en de gegevens vervolgens ook in Brazilië bewaren. De tempel stuurt dan slechts een kopie van de verrichtte verordeningen naar Salt Lake City om veilig te worden bewaard in onze kluizen.

Hetzelfde geldt voor ons microfilmproject. Binnenkort zullen wij in verschillende delen van de wereld bezig zijn met het fotograferen, verwerken, catalogiseren en extraheren van genealogische gegevens. Nadat het tempeldistrict het werk heeft voltooid, zullen alleen de negatieven naar de afdeling genealogie te Salt Lake City worden gestuurd.

Ensign: Wanneer gaat u deze tempel service-centra oprichten?

Broeder Fudge: Zodra de behoefte zich voordoet. Er zijn er al in Mexico City (Mexico), Sao Paulo (Brazilië) en Ikio (Japan). Dit maakt allemaal deel uit van het plan om de verantwoordelijkheid voor dit werk aan de heiligen van de kerk te geven. Zij hebben de autoriteit, de verslagen, de middelen voor het extraheren en het verwerken van de gegevens, en de tempels.

Het registreren van het tempelwerk zal weldra veel vlugger gaan, dank zij kleine computers die in de tempels worden geplaatst. Door middel van een computersysteem kan een naam worden verstrekt en kunnen de verslagen automatisch worden bijgewerkt. Uw tempelaanbeveling zal worden voorzien van een magnetisch strookje met uw naam en het nummer van uw unit (wijk en ring). Wanneer u de aanbeveling in de computer stopt, zal deze u onmiddellijk de gedrukte naam opleveren van degene voor wie u plaatsvervanger bent; uw naam, unit-nummer en de datum op de tempelverslagen aanbrengen en actuele statistieken verschaffen voor de priesterschapsleders van de wijk.

Ensign: Zijn er nieuwe hulpmiddelen be-

schikbaar voor hen die nog bezig zijn met het samenstellen van hun vier-generatie-gezinslijsten? Broeder Fudge: Ja. Wij zijn afgelopen september begonnen met een nieuwe zondagsschoolcursus genealogie, die twaalf weken duurt. Het lesboek („Uw inzet voor uw voorouders” PBGS 0683) is ingesteld op het genealogisch onderzoek in verband met het vier-generatieproject. Een ander nieuw hulpmiddel is het gecomputeriseerde stamboomarchief. Wanneer de leden in juli 1979 hun nauwkeurig ingevulde stamboomlijsten gaan indienen, zullen wij een reusachtig gecomputeriseerd archief aanleggen van alle stambomen die wij ontvangen.

Wanneer, bijvoorbeeld, iemand de cursus genealogie van de zondagsschool volgt en leert hoe hij zijn gezinslijsten voor het viergeneratieproject moet indienen, zal hij eerst het gecomputeriseerde stamboomarchief van de kerk nagaan. Door de stamboomgegevens die hij reeds heeft in te dienen, kan de computer nagaan of zijn stamboom al in ons archief is opgenomen. Wij geven hem alle gegevens die wij hebben, alsmede de namen en adressen van degenen die deze gegevens hebben ingediend.

Wij zijn ook een gecomputeriseerde catalogus aan het ontwikkelen. Deze catalogus zal ons hele bibliotheekbezit vermelden, alsmede alle genealogische registers en verslagen over de gehele wereld die niet in onze bibliotheek voorkomen en niet gefotografeerd zullen worden. Als wij het register dat iemand nodig heeft hebben, zal de catalogus hem rechtstreeks erheen voeren. Als wij het niet hebben, zal de catalogus rechtstreeks er heen voeren. Als wij het niet den. Hopelijk zal het ons mogelijk zijn, door de catalogus op microfiches te zetten, of op een andere manier, deze regelmatig en zonder veel kosten naar de ringmediatheken te sturen.

Ensign: Dit werk klinkt boeiend - zowel nu als voor de toekomst. Wat zou u nu thuis, met uw eigen kinderen, doen om dit werk te bevorderen?

Broeder Fudge: Ik zou ervoor zorgen dat mijn kinderen, mijn zuster en haar kinderen, en mijn vader bij elkaar kwamen om na te gaan of de gegevens op onze stamboomlijst en op de gezinslijst juist zijn, zodat, wanneer juli 1979 daar is, wij klaar zullen zijn om ze in te dienen. Ik zou ook alle stamboomgegevens indienen die verder gaan dan de gevraagde vier generaties.

Vervolgens zou ik mijn getrouwde kinderen aanmoedigen om te blijven werken aan een geschiedenis van hun gezin en aan hun eigen, persoonlijke geschiedenis. Ik ben zelf begonnen met het op tape zetten van mijn eigen geschiedenis. Ik vind dat dit het grote voordeel biedt dat mijn kleinkinderen en achterkleinkinderen mijn stem zullen kunnen horen.

Ensign: Kunt u uitleggen waarom de kerk zoveel nadruk heeft gelegd op het bijhouden van dagboeken en het optekenen van persoonlijke en familiegeschiedenissen? Wat is het verband hiervan met dit werk?

Broeder Fudge: Naast het feit dat de Heer ons heeft geboden verslagen bij te houden, is het heel goed voor kinderen en kleinkinderen om zich bewust te zijn van hun erfenis. Persoonlijke verslagen brengen ons dicht bij onze voorouders, met het gevolg dat onze harten zich gemakkelijker tot hen wenden, omdat we meer over hen weten. Wat schijnbaar gewone, alledaagse bezigheden van onze grootouders waren, hebben ons dikwijls geïnspireerd om meer nauwgezet te zijn in het onderhouden van de geboden. Bijgevolg zijn onze familiebanden hechter en neemt ons verlangen toe om de redende verordeningen van het evangelie voor hen te verrichten.

Ensign: Is dit het hoofddoel van de onlangs aangekondigde wereldconferentie over verslagen, met het thema „Het bewaren van onze erfenis,” die in 1980 in Salt Lake City wordt gehouden?

Broeder Fudge: Inderdaad. Wij willen de mensen aanmoedigen tot het bijhouden van persoonlijke en familiegeschiedenissen. Wij hopen dat deze conferentie bevorderlijk zal zijn voor ons zendingswerk door mensen te laten weten dat de kerk geïnteresseerd is in het gezin en in een persoonlijk en gemeenschappelijke erfenis.

Nog een belangrijk doel van de conferentie is het beschikbaar stellen van het gecomputeriseerde stamboomarchief aan de gehele wereld. Wij moedigen niet alleen leden, maar ook niet-leden aan om hun stamboom in te dienen, om aldus één groot wereldarchief op te bouwen. Wij kijken uit naar de conferentie en verwachten dat er veel goeds uit voort zal vloeien.

Ensign: Wat denkt u van deze nieuwe programma's?

Broeder Fudge: Wij zijn een bevoorrechte generatie. Veel van de oude profeten hadden graag in onze tijd willen leven. Het is een tijd van intense inspanning - een inspanning die gezamenlijk moet gebeuren. En er is niemand die het alleen af kan.

Ik moet hierbij denken aan het gebed dat de Heiland uitsprak voordat Hij de hof van Gethsemane betrad. Hij bad dat de discipelen één zouden zijn, evenals Hij en de Vader één waren (Zie Johannes 17:22.) Wij streven ernaar de familie van Adam één te maken. Maar om dat te bereiken, moeten we ons eendrachtig inzetten. Het gevolg zal natuurlijk zijn het volbrengen van het werk dat onze hemelse Vader van ons verlangt, en wel in overeenstemming met zijn tijdsbestek.

